

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
З Нью-Йорку: (212) 227-4125
УНЧОС: (201) 451-2200
З Нью-Йорку: (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXV. Ч. 213. ДЖЕРСІ СІТІ І НЬО ЙОРК. ВІВТОРОК, 3-го ЖОВТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 3, 1978 No. 213. VOL. LXXXV.

ГЕН. П. ГРИГОРЕНКО І Д-Р Л. ДОБРЯНСЬКИЙ ВІЗМУТЬ УЧАСТЬ В ОБОРОННІЙ АКЦІЇ У ВАШІНГТОНІ

Ген. Петро Григоренко

Д-р Лев Добрянський

Вашіngтон. — Генерал Петро Григоренко і президент УКАКА проф. д-р Лев Добрянський виступлять з короткими промовами під час прийняття в четвер увечері, 5-го жовтня, яке відбудеться тут в Капітолію в кімнаті С207, в рамках спеціальної одноденної акції в обороні людських і національних прав України, що її спільно спонсують УКАКА і УНЧОС. Господарями прийняття, яке заплановане на год. 5-ту увечері, є сенатори Роберт Дол і Деніел Мойніген.

Як уже інформовано, метою цієї акції в столиці ЗСА є дати можливість українським громадянам з різних місцевостей країни зустрінутись із своїми за-

конодавцями, поінформувати їх про порушення Гельсінкських угод в СРСР, особливо в Україні, про знущання над українськими політ'язнями, про систематичну русифікацію в усіх ділянках життя та вимагати від членів Конгресу ЗСА негайних і конкретних протизаходів. Крім цього, акція дає нагоду скріпити існуючі і встановити нові контакти з сенаторами і членами палати Репрезентантів. Про приїзд до Вашингтону слід повідомити законодавців заздалегідь.

Координацією акції займається Українське Інформаційне Бюро у Вашингтоні, яке в цей день матиме свою квартиру в готелі Гаєтт Рідженсі.

Д-р М. Яримович очолив Почесний комітет 30-річчя ТУІА

Нью-Йорк (ТУІА). — З нагоди 30-річчя Товариства Українських Інженерів Америки створено Почесний комітет, під патронатом якого відбудеться наукова частина З'їзду. В рамках З'їзду, що відбуватиметься в Чикаго від 7-го до 8-го жовтня відзначатимуть 30-річчя Київської Політехніки та 75-річчя першого лету братів Вайтків, що припадає в цьому році.

У склад Почесного комітету входить такі інженери і члени ТУІА, як: д-р М. Яримович — голова, та члени цього ж Комітету (позбавлено): проф. д-р Осип Андрушків, проф. д-р Олександр Біланюк, інж. Володимир Богачевський, д-р Олександр Білик, інж. Ігор Вітковицький, проф. д-р Богдан Гнатюк, проф. д-р Петро Грицак, проф. д-р Юрій Гамала, проф. д-р Зенон Мельник, д-р Ігнатій Метіль, проф. д-р Володимир Мінкович, д-р Василь Наконечний, проф. Омелян Плещевич, проф. Микита Подруцький (почесний член ТУІА), ген. Василь Романов, д-р І. Рудавський, проф. д-р Олександр Смакула, інж. Ярослав Соколик, інж. Іван Сось, інж. Сидір Тимак, д-р Степан Тисовський, д-р Осип Харик, д-р Ахіль Хрептовський та інж. Лев Яхевич.

Під патронатом Почесного комітету відбудеться Науково-технічна Конференція і панель. У рамках Конференції буде виставлено 12 доповідей, в яких доповідачі заторгнуть аспекти техніки, що впливають на життя модерної людини. Близькі подоби про Конференцію подано в "Свободі" з 21-го вересня ц. р. У часі 30-річного ювілею також відбудеться панельна дискусія з теми: "Здобуття країн та вищих позицій в професійній діяльності". Панель складається із чотирьох частин, а це: планування країн, абсолютна вдача в індустрії; розгляд важливих чинників для досягнення вищої рівня у керівництві; заснування та успішність у власному підприємстві; та

потреба досягнення вищого ступеня для успішної кар'єри. Справа, що їх обговорюватимуть в рамках панелі відноситься не тільки до людей з технічною освітою, але напевно відносяться і до людей з іншою професією. Панель підготував інж. Е. Змий, місто голова ТУІА та директор індустріальної інженерії в Еклін підприємстві. Учасники панелі: інж. Олександр Серафін, д-р Е. Шнор, інж. Ігор Висоцький та проф. д-р Н. Моравецький.

Підготовкою та переведенням З'їзду займаються Підготовчий та Діловий комітети. Підготовчий комітет очолює інж. Дмитро Григорчук та інженери І. Дутка, О. Серафін, Ю. Базилевський — заступники, О. Мороз — конференція, Е. Змий — підготування панелі, М. Гончаренко — програмою, М. Борщевський — пресою, Н. Шехович та О. Солтисик — ювілейною брошурою та П. Прошок та О. Глют — конгресом технічних праць студентів. Переведенням З'їзду займається Діловий комітет — голова — інж. Петро Вихрій, члени: інженери А. Василчук, М. Маркевич, О. Когут, П. Турула, Я. Струтинський, Л. Очаренко, Л. Джулинський та А. Добровольський. В рамках цього ювілейного З'їзду відбуватиметься виставка архітектів, членів ТУІА, якою займається інж. Я. Струтинський.

Ентузіазм інженерів, які вживають участь ансамблю "Луна" з Детройту. В цьому ансамблі співують пані: Оксана Федорович, Надія Лаврін, Зеня Серафін, Мірослава Михайлович, Мірослава Стефанюк, Віра Андрушків та Христя Ліпська; фортепіанний супровід п-і Марії Дончич-Лісовської.

У суботу, 7-го жовтня ц. р., відбудеться бенкет і бал з мистецькою програмою.

ПОХОРОН ПАПИ ІВАНА ПАВЛА І ВІДБУДЕТЬСЯ В ЦЮ СЕРЕДУ, ВИБІР НОВОГО ПАПИ ПОЧНЕТЬСЯ 14-ГО ЖОВТНЯ

Ватикан. — З канцелярії кардинала Жана Віто, ватиканського секретаря стану, який тепер відповідає за адміністрацію Католицької Церкви, повідомили, що похорон Папи Івана Павла I-го, який несподівано помер на удар серця минулого четверга, 28-го вересня, на 34-му дні його понтифікату, відбудеться в цю середу, 4-го жовтня, на сході базилики св. Петра, тобто під відкритим небом, щоб більша кількість людей могла взяти участь у похоронах цього 263-го Папи Римського, якого світова преса та вірні Католицької Церкви назвали "усміхненим Папою" і "Папою-пастирем".

Конкляве-зібрання кардиналів, яке має вибрати нового Вселенського Архидіакон, має розпочатися в суботу, 14-го жовтня, після закінчення офіційного жалобного періоду.

Тіло Папи Івана Павла, який помер в Папському палаці у Ватикані, спершу лежало в тому палаці, а минулої суботи перенесено його до базилики св. Петра. Протягом останніх кількох

тисяч вірних Католицької Церкви та інші люди у палаці та базиліці св. Петра віддали останню пошану Вселенському Пастиреві, понтифікату якого тривав дуже коротко, але який приєднав собі пошану і любов людей з усіх кінців світу своєю скромністю і лагідністю, зацікавленням долею бідних, своєю гуманністю.

Папа Іван Павло I-й, колишній кардинал Альбіно Лучіні, який перед вибранням на престіл св. Петра був патріархом Венеції, був похований у гроті під базиликою св. Петра, побіч його попередників Івана ХХІІІ і Павла VI. На похорон прибудуть майже всі кардинали, єпископи Католицької Церкви і представники інших віросповідань, як теж провідники країн світу. Делегацію ЗСА очолюватиме п-і Лілія Картер, мати президента Джиммі Картера.

У конкляве кардиналів, яке відбуватиметься в Сикстинській каплиці, візьмуть участь, правдоподібно, 108 князів церкви із всіх 127-ох кардиналів. Згідно з

Сл. п. Папа Іван Павло I під час зустрічі з Патріархом Йосифом Слімом.

новими правилами, встановленими за понтифікату Папи Павла VI, тільки кардинали, які ще не переступили 80-го року життя, можуть брати участь у виборчому конкляве. Таким чином 15 кардиналів, між ними Блаженніший Патріарх Помісної Української Католицької Церкви, кардинал Йосиф Слім, з уваги на їхній вік не братимуть участі в тому конкляве. Ще інших 4 карди-

нали, правдоподібно, не прибудуть до Ватикану з уваги на слабкий стан здоров'я.

Передбачають, що кардинали на цьому конкляве знову виберуть італійця, як теж думають, що 264-ий Вселенський Архидіакон теж буде "Папою-пастирем", подібно як Іван Павло, а не одним з тих, які протягом останніх років входили в склад адміністрації Католицької Церкви.

Александра Зіновєва позбавили совєтського громадянства

Москва. — Пресові агентства інформують, що совєтські власті відібрали громадянство за одним письменникові-сатирикові проф. Александрові Зіновєву, який, вихайши на Захід минулого місяця, написав саркастичну новелу про життя в Совєтському Союзі.

В резолюції Верховної Ради СРСР, підписаній головою Президії Леонідом І. Брежнєвим, обвинувачується Зіновєва у поганій поведінці, яка "шкодить престижу Совєтського Союзу за кордоном". Проф. А. Зіновєв, якому 56 років, його 33-річна дружина Ольга і 7-річна дочка Павліна, вихайли з СРСР 6-го серпня ц. р. з надією, що вони, відідавши

ши знайомих і друзів за кордоном, зможуть повернутися до Совєтського Союзу, хоч багато з близьких приятелів Зіновєва вважали, що його може стрінути доля ген. Григоренка, родина Ростоєвичів та багатьох інших, яким Верховна Рада СРСР, в час їхньої відсутності, відібрала совєтське громадянство.

Проф. Зіновєв заявив кореспондентам, що він правдоподібно буде викладати у Мюнхенському університеті і прийме запрошення британських університетів, які пропонували йому поїздки по університетах Великої Британії з лекціями на тему життя в Совєтському Союзі.

Почався процес проти двох совєтських шпигунів

Нью-Йорк, Н. Дж. — В четвер, 28-го вересня ц. р. зарисковано 16 членів лави присяжних — 12 діючих членів і 4 заступників — на процесі проти двох совєтських шпигунів, Вальдіка Александровича Енгера і Рудольфа Петровича Чернаєва, які були арештовані ще 20-го травня ц. р. службовцями ЕФ-Бі-Ай в місцевості Вудбрідж, Н. Дж. Вони намагалися перекласти заховані для них заховані матеріали про оборону ЗСА і нову зброю проти підводних човнів, передану їм старшиною воєнної флотії.

Очевидно, троє совєтських шпигунів не знали ще тоді, що незвані старшина тісно співпрацює з органами ЕФ-Бі-Ай, які слідили за ними довший час, поки їм не адалось перекласти колишніх службовців в секретаріаті Організації Об'єднаних Націй на "гарячому". Третнього совєтського шпигуна Владіміра П. Зінкіна поліція не мала змоги підтримати, бо він користувався документом дипломатичної недоторковості і скоро після цього випадку вийшов до Совєтського Союзу.

Двох арештованих звільнено потім на поруку амбасадора СРСР Анатолія Добриніна і вони до початку процесу перебували під його опікою, тобто знаходилися на волі.

Процедура підбору лави присяжних тривала понад 16 годин, бо суд бажав встановити чи хтось з кандидатів не є здекларованим ан-

тикомуністом і чи не належить до антикомуністичних організацій чи товариств. З посеред 150 кандидатів, які одержали біля 100 різних питань політичного і персонального характеру, суд вибрав 16 осіб і передав їх під нагляд маршала, тах, що вони від 28-го вересня перебуватимуть у повній ізоляції, аж до часу закінчення процесу.

Сам процес викликає зацікавлення не тільки в ЗСА, але також в інших країнах світу з огляду на те, що він може викликати нові комплікації між ЗСА і СРСР. У зв'язку з приїздом до ОН міністра закордонних справ СРСР Андрія Громика, окружний федеральний суддя Фредерік Лейсі припинив був на два тижні розправу на вимогу генерального прокуратора Річарда Белла, бо крім виступу в ОН Громико зустрічався також з державним секретарем Сайрусом Венсом і розмовляв з ним на теми розроблення, зглядно скорочення стратегічної зброї і підписання нового договору в цій справі.

Процес триватиме приблизно два тижні і у зв'язку з цим суддя Лейсі наказав маршалу стисло контролювати усі телефонічні розмови членів лави присяжних і перевіряти їхні листи на протязі тривання процесу.

В пресі вже розпочалась дискусія чи потрібна була така дуже стисла процедура перевірки членів лави присяжних, небувала досі на подібних процесах.

Конгресова комісія схвалила податкові кредити для студентів

Вашіngтон. — У четвер, 28 вересня, спільна комісія обох Палат Конгресу, яка розглядає всі відмінні версії законопроектів відносно урядової допомоги шкільництву, проголосувала надати податкові кредити студентам коледжів та університетів, чи їхнім батькам, щоб в такий спосіб облігшити їхні оплати за навчання.

Проте, спільна комісія відкинула пропозицію Палати Репрезентантів, щоб такі податкові кредити становились також батьків, діти яких ходять до приватних чи парафіяльних початкових і середніх шкіл. Таким чином, згадана комісія прийняла становище Сенату, який у своїй версії законопроекту теж заявився проти кредитів для батьків дітей у приватних чи парафіяльних школах.

Спільна конгресова комісія пропонує, щоб податкові кредити для студентів вищих шкіл чи їхніх батьків були ретроактивні від 1-го серпня ц. р. і щоб в 1978 році кредити становили максимум 100-доларову суму за кожного студента в даній родині, в наступному році зросли до 150 доларів, а від 1980 року ці кредити виступили б 250 доларів за кожного студента.

Схвалено проєкт щодо реформи федеральної служби

Вашіngтон. — Спільна комісія обох Палат Конгресу минулого четверга, 28-го вересня, схвалила компромісний законопроект щодо реформи федеральної служби ("федерал сивил сервіс"), яка охоплює 2,1 мільйона працівників, не враховуючи поштових урядовців. Згадана комісія не мала надто великих труднощів, бо проєкти обох Палат були дуже подібні і тільки треба було полагодити деякі незначні розбіжності.

Аналітики передбачають, що Сенат і Палата Репрезентантів схватять цей компромісний законопроект протягом наступних двох тижнів, тобто ще перед початком їхньої річної відпустки 14-го жовтня.

Схвалення цієї реформи Конгресом представлятиме собою значну перемогу для президента Джиммі Картера, бо однією з його головних обіцянок під час виборчої кампанії в 1976-му році

Президент Джиммі Картер вже раніше заявив, що протиставляв наданню податкових кредитів студентам чи їхнім батькам, а волів би, щоб Конгрес збільшив фонди на дотатки і позички для студентів. Однак, коментатори вважають, що якщо обидві Палати проголосують компромісний законопроект, який міститиме постанову про податкові кредити, то Президент таки не накладе на нього "вето".

Ряд законодавців, між ними демократичний сенатор Деніел П. Мойніген з Нью-Йорку, гостро критикували рішення спільної комісії Конгресу, твердячи, що батьки дітей у приватних і парафіяльних школах такі повинні одержувати податкові кредити, бо ті батьки несправедливо поносять подвійні кошти, бо не тільки платять за навчання їхніх дітей у тих школах, але також мусять платити податки на підтримку системи публічних початкових і середніх шкіл. Мойніген і його однодумці рівнож заперечують, що такі податкові кредити порушували б Перший Додаток до Конституції ЗСА, який стосується "відокремлення церкви і держави".

ШУМУК ВМИРАЄ В ТАБОРІ — ЗАЯВИВ САХАРОВ

Нью-Йорк. — Минулого тижня на пресовій конференції в Москві, д-р Андрей Сахаров заявив західним кореспондентам, що Данило Шумук, довголітній український політичний в'язень, який тепер знаходиться у таборі суворого режиму в Мордовії, є смертельно хворий на раку шлунку. Сахаров закликав до загальної кампанії на захист Шумука, повідомивши Комітет оборони совєтських політичних в'язнів.

Шумук, 1914 року народження, вже відсидів 34 роки ув'язнення. Він був арештований п'ять разів під час польської окупації Західної України, опісля був в'язнем в німецькому концтаборі. В 1943 році він був політінструктором в УПА, а в 1945 році його заарештувало НКВД. У 1946 році Шумука засудили на 10 років ув'язнення. В 1957 році він був ще раз заарештований в Дніпропетровську і засуджений на додаткових 10 років. 5-го липня 1972 року Шумука знову засудили на 10 років ув'язнення і 5 років заслання.

Останньою становище українських політичних в'язнів значно погіршилося. В

Данило Шумук

Підгородський, колишній старшина УПА, який вже 27 років ув'язнений, важко хворіє. Його недавно позбавили статусу інваліда, примушують працювати, не пускають до лікарні. У січні ц. р. закінчився термін ув'язнення Мирослава Симчика, колишнього воєводи УПА, який відбув 25-річний присуд. Хоч термін його перебування у в'язниці закінчився, Симчика далі тримають у концтаборі — без ніякої причини.

"ІСТОРІЯ РУСІВ" — ТЕЖ "АНТИДЕРЖАВНИЙ ДОКУМЕНТ"

ОКСАНА МЕШКО ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ НЕЗАКОННИХ ДІЙ КГБ

Нью-Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — У другому випуску самвидавного "Інформаційного бюлетеня" є звернення Оксани Мешко, члена Української Гельсінкської групи, до Президії Верховної Ради УРСР, що його передаємо в цілості.

..

„9-го лютого 1978 року представники республіканського КГБ зробили у мене обшук по „справі“ адвоката й публіциста Л. Лук'яненка, члена Української громадської групи „Гельсінкі“.

Подібно, як й минулого року, обшук відбувся після психологічного тиску і застрашування: на світланку агент КГБ по-злудийськи увійшов до моєї квартири, відчинивши її ключом мого мешканця. Один відкривав, всім іншим заховалися при вході сусіднього дому; вдерлися до хати; я була в ліжку й майже роздигнена.

До речі, мушу сказати, що з сусідського, незамешканого дому, вже від двох літ стежать за мною: ціла вахта службових осіб фотографує, записує на магнітофон, підслуховує.

Дев'ять осіб з КГБ робили обшук 20 днів, перевертаючи все догори ногами. Це вже сьомий обшук на останніх кілька років!

Які попередні обшуки він нічим не обгрунтований. Його „трофеї“ — записні

книжечки з адресами, особисті кореспонденції з І. Кандибою, документ Групи про арешт Л. Лук'яненка, звернення Оксани Мешко, члена Української Гельсінкської групи, до Президії Верховної Ради УРСР про позасудове переслідування колишнього політ'язня К. Матвіюка, копія скарги засудженого художника П. Рубана до заступника прокурора УРСР Оксенка і моє звернення до 35-ти країн-учасниць Берглардської конференції в обороні арештованого Л. Лук'яненка.

Забрали все, що не мало ніякого відношення ні до політики, ні до справи Лук'яненка, записуючи в протокол: „...клантик паперу, що починається словами...“ і, звичайно, забуваючи записати чим він кінчався. Таких „клантиків“ забрали понад 30; фотоплівку з машинописним записом забрали не читаючи, а як вже там її вони прочитали, мене не повідомили до цього часу.

Забрали навіть список Міжнародних конвенцій, що їх ратифікував і підписав наш уряд!

Я вже не один раз писала до Вас і ще раз повторюю, що у мене немає ніяких антидержавних матеріалів. Як член Групи „Гельсінкі“ я даю про репутацію правозахисних функцій нашої Групи. Адже тільки КГБ і закриті суди дозволяють собі розглядати документи нашої правозахисної Групи. (Закінчення на стор. 3)

Виставка оригіналів українського самвидаву

Нью-Йорк (У. М.). — В лютому 1979 року в приміщенні Українського Музею в Нью-Йорку відкривається виставка оригінальних документів українського самвидаву. Цю виставку спільно влаштовують Український Музей і видавництво „Сучасність“.

Будуть виставлені такі унікальні документи з України, як вірші та щоденник Василя Симоненка, машинопис праці Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?“, листівка „З приводом процесу над Погорьовським“, заяви з таборів таких діячів, як Іван Світличний, Василь Стус,

літературні переклади в'язня Валерія Марченка та інших. Також буде виставлений „Український Вісник“, один з машинописів праці В. Чорновола „Лихо з розуму“, текст віршів і останнього слова Миколи Руденка, оригінальні листи Лева Лук'яненка, документи Української Гельсінкської групи. На виставі також будуть показані матеріали самвидаву інших народів СРСР — литовські, вірменські, єврейські, російські. Після виставки в Нью-Йорку, ці документи будуть експонуватися в інших містах ЗСА і Канади.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07310.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Колесняк, Володимир Левенчук, Зенон Силих (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮзу 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" надішліть на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Корисна акція

Дуже часто серед нашої громади можемо почути нарікання, що американські засоби масової інформації та американські законодавці чи члени уряду не цікавляться долею українських політичних в'язнів і оборонців національних, політичних, релігійних і загальнолюдських прав українського народу, хоча виявляють велике зацікавлення долею російських, жидівських дисидентів і дисидентів інших національностей.

Такі твердження не цілком правдиві, бо серед членів Конгресу є впливові законодавці, які вже довгий час виступають в обороні політичних в'язнів в Україні і таврують порушення всіх прав людини советськими властями, наприклад, сенатори Роберт Дол, Генрі Джексон і Даниєл Мойніген, конгресмени Кристофер Дадд і Міллісент Фенвік та інші. Також не можна твердити, що всі американська преса ігнорує недоволі членів правозахисного руху в Україні, бо, наприклад, відомий журнал "Тайм" недавно помістив обширну статтю про другий з черги засуд Левака Лук'яненка на 15-річний термін каторги в концтаборах та на заслання.

Однак, такі треба визнати, що дисиденти інших національностей, зокрема росіяни і жиди, частіше згадані на сторінках американської преси і в їхній обороні частіше виступають члени Конгресу, ніж в обороні українських борців за права людини, хоча відсотково українці становлять найбільшу частину політв'язнів у советських тюрмах, концтаборах, чи закладах умовно-вирочних.

Дуже легко звалити всю вину на американські засоби масової інформації та на американських законодавців. Проте, вдарившись в груди, спитаймо себе: чи дійсно ми, українці, зробили і робимо все можливе, щоб інформувати пресу ЗСА і членів Конгресу про порушення прав людини советським режимом в окупованій Україні, про русифікаційну політику Москви, про беззаконні суди і засуди членів правозахисного руху та про інші ганебні діла верховодів комуністсько-московської імперії? Сумлінно перевіряючи справу, мусимо прийти до висновку, що хоча зроблено багато, то треба було і треба буде зробити навіть більше. Ми мусимо заснувати редакції газет, радіостанції і телевізійних сіток інформації про народобівчугу політику Кремлю в Україні та про рух опору, який, як недавно заявив генерал Петро Григоренко, постійно зростає, як теж інформувати вибраних нами сенаторів і конгресменів про ці справи і закликати їх включитися в оборону прав українського народу, України і українських політичних в'язнів.

Спонсорована Українським Конгресовим Комітетом Америки і Українським Народним Союзом зустріч української громади з членами обох палат Конгресу, запланована на четвер, 5-го жовтня, господарями якої будуть сенатори Дол і Мойніген, дає нам знамениту нагоду ще обширніше поінформувати законодавців про події в Україні та закликати їх включитися в акцію оборони національних, політичних, релігійних та загальнолюдських прав українського народу. Подібна акція УНСОЮзу в травні 1977-го року була дуже корисною та успішною. Тепер треба подбати, щоб і цього разу зустріч наших громадян із членами обох Палат Конгресу теж увінчалася успіхом. А успіх буде запевнений тоді, коли до Вашингтону 5-го жовтня прибуде якнайбільша кількість українців, які протягом дня навіяють контакти зі своїми сенаторами і конгресменами, а під час прийняття в Капітолі, яке відбуватиметься від 5-ої до 8-ої години увечері, продовжуватимуть інформувати законодавців про ситуацію в Україні та про можливі заходи оборони прав українського народу та українських політв'язнів. Ці та інші контакти слід вдержувати постійно і продовжувати акції в обороні наших земляків наполегливо і систематично.

Богдан Лівчак

СПОГАД ПРО ПІДЛЯШШЯ

У "Свободі" 19-го вересня ц. р. поміщено спогад п-і І. Ваньчицької "Згадуючи матуру в княжому Холмі". Наприкінці свого спомену авторка видвинула цікаву справу — зорганізування з'їзду колишніх мешканців Холмщини і Підляшшя.

Як один із колишніх мешканців Підляшшя, я таку справу гаряче підтримую. І ось подаю свій короткий спогад із цього далекого Підляшшя, на яке нас тодішні ізоги кинула химерна доля.

Коли в 1938 році почала творитися українська держава на найменшій клатку української землі на Закарпатті, то здавалося, що така прийдє зміна, а можна було сподіватися, що це станеться навіть в короткому часі, бо напружена ситуація між Польщею і Німеччиною вказувала, що війна неминуха.

Хоча Польща пішла враз із Німеччиною загартувати землі приналежні до Чехо-Словаччини, т. зв. Заолзья, то все ж таки натиск німців на Польщу не меншав, а більшав, бо німці хотіли дістати т. зв. коритар до Східних Прус, через польську землю.

З того часу й постав оцей жарт, нібито Гітлер, не знаючи добре польської мови, мав сказати: "Ви бежіте Заолзье, а я вам поможе".

Сталося так, що в короткому часі і Польща, як висловився Гриць Зоуля, заснула.

Покотилися події шаленим темпом, прийшли "визволителі", які почали "визволяти" наріб від усього, що попало, а взамену принесли "найдемократичнішу" конституцію, та коли місцеві мешканці під час виборчої акції почали виставляти своїх кандидатів на листи виборчі, то почули таку репліку від якогось Ваньки Разіна: "Політичне управління краще за нас знає кого надо поставити в кандидати, нада й корову поставити коб ричала как нужно".

Приглянувшись до цієї "бальшої культури", треба було рішиться чим скоріше "удерать", заки це "граница" не була на, "замке". Не гаючись поїхав я до Львова, а звідси поїздом в напрямі на Раву Руську. Поїзд був переповнений польськими втікачами, які по розгромах "ойчизни" верталися в Польщу.

Ось, наче тепер, бачу цей образ, наш поїзд рушив на Захід, а другий — переповнений жидами, в'їжджав на головний двіреш у Львові. Одні втікали з "раю", а інші силою обставин до того "раю" пхалися. Через Раву Руську, Замосця, Люблин, Демблін зайхав я до Кракова в половині листопада 1939 року.

Краків став тоді для українців втікачів, головним центром, але ситуація була безвітлядна; ніхто не міг сказати, що і як буде далі.

Треба було рішатися кудись вихати.

Німці почали записувати охочих їхати до Німеччини на працю. Такої "охоти" у мене не було, але сидіти в Кракові не було чого.

Ось, наче тепер, бачу цей образ: наш поїзд рушив на Захід, а другий, — переповнений жидами, в'їжджав на головний двіреш у Львові. Одні втікали з "раю", а інші силою обставин до того "раю" пхалися. Через Раву Руську, Замосця, Люблин, Демблін зайхав я до Кракова в половині листопада 1939 року.

Краків став тоді для українців втікачів, головним центром, але ситуація була безвітлядна; ніхто не міг сказати, що і як буде далі.

Треба було рішатися кудись вихати.

Німці почали записувати охочих їхати до Німеччини на працю. Такої "охоти" у мене не було, але сидіти в Кракові не було чого. З прохачуванням ставало з-дня на-день гірше. Існувала студентська харчівня, де т. зв. студентський котел, а властиво смажених блянечок бараболойний коштував одного злотого. З'ївши його, чоловік був ще більше голодний.

Тоді приїхав до Кракова один пан з Білої Підляської вербувати інтелігентних молодих людей на учительську працю по селах повіту Біла Підляська. Знаючи, яке положення є у Кракові, цей пан між усіма аргу-

Л. Рихтицький

РУБІКОН ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО

На порозі задуманих саятків тисячоліття хрищення України в нашій діспорі являю і славю, в Україні лиш у підпіллі — варто нам призадуматися над вагою цієї епохальної історичної події в житті українського народу і над величчю володаря, який це рішення зробив.

Масмо мало історичних даних про життя і процес формування українського народу протягом цілого тисячоліття, яке попередило династію Рюриковичів в Україні; але знаємо, що працювали зусильно елементи наростання особливості духовної культури цього народу і його вірування, які з нашої сьогодишньої християнської точки погляду ми зараховуємо до української мітології. Тепер це нам легко сказати, але ми мусимо собі усвідомити, що цими віруваннями, цими Перунами, Дажбогами, Вєсаргами, Волосами, Хорсами, Стрибогами і Семаргами жив тоді наш наріб, у цих віруваннях родилися діти, виховувалася молодь, одружувалися люди, творили родини, працювали, воювали і в цьому духовному світі вмирали.

Ми знаємо добре силу традицій, бо на цій силі основиється у великій мірі вся українська культура, так світська, як і церковна, духовна, і знаємо добре, хоч би з недавніх подій у нашому церковному житті, на який твердий спротив натрапляє найменша спроба реформ чи змін. Це нам дає змогу краще зрозуміти цей дійсний духовний землетрус, на який рішився володар України, Володимир.

За нашими здогадами, Україна могла мати тоді коло три мільйони населення. Це дуже багато, якщо зважити, що у цій Європі не було, мабуть, більше, як двадцять п'ять мільйонів. Політична і воєнна активність української держави Рюриковичів була дуже велика, вона становила один із важливих творчих елементів тодішнього європейського світу, а вже цілком певно була першою державою європейського Сходу. Зорганізована на панівний, тоді всюдний, феодальний лад, із центральною в Києві, яка держала брала щонайменше таку саму активну участь у житті і проблемах візантійської імперії, як німеччина держала імперію Оттона III в житті спадщини колишньої римської імперії, а зокрема Риму, як духовного центру тодішньої Західної Європи. До такого великого міжнародного значення довів свою державу саме Володимир, якого наша історія все ще титулує князем, хоча ми маємо вже документи, що він отримав і прийняв королівську корону з Риму і царську корону та клейноди з Візантії. Не знаю, чому українська історіографія собі не усвідомить, що в титулярній схемі тодішнього світу, нашим володарям діється кривда в порівнянні з титулами королів угорських, польських чи чеських і царів візантійських, а три сторіччя пізніше — московських. Цей момент важливий, бо польська історіографія трактує володарів України, ніби якихось тільки удільних князів в порівнянні зі своїми королями, а ми ще й у цьому допомагаємо.

Володимир розбудував свою державу до такої міри, що вона стала головним партнером Візантії у всіх політичних проблемах Сходу Європи. Досягнув він цього твердим мечем і розумною політичною головою. Але про його дійсну інтелектуальну величчю можемо почати говорити щойно тепер, коли він, ставши на вершину слави, зрозумів, що це ще не все; він мав відкрити очі і він бачив, що його потуга кінчається там, де сягає український меч.

По за силою своєї зброї Україна не мала чим імпонувати культурним, християнським народам тодішньої Європи, які на найвищому рівні нехристиянську культуру гляділи згоря, як на варварство. Володимир зрозумів психіку та культурну пропасть між своєю державою і рештою тодішнього світу і зрозумів, що він мусить зробити величезне, епохальне рішення і до рішення позитивне. Порівняймо тільки трагічне рішення Богдана Хмельницького на вершину його слави і наслідки цієї лихоїзної Переяславської угоди для нашого народу, і зрозуміємо дійсну величчю Володимира.

Цезар переступив свій Рубікон і став центральною особовою тодішнього римського світу. Але його Рубікон не мав ані тіні цього значення для історії Риму, що його мав Рубікон Володимира для історії України і всього європейського Сходу. Рішення Цезаря мало чисто військово-політичний характер. Рішення Володимира сягало до самих духовних глибин тодішнього українського народу, воно потрапило всім його світоглядом, його психікою і його життям. Воно поставило теж Україну нарівні з рештою Європи і з того часу, на межі двох світів, Україна стала виконувати роль заборона християнства.

Характеристично для інтелекту та політичного розуму Володимира, що він у нікого не просив ласки. Всі легенди, зв'язані з вибором нової віри в тільки легендах, Володимир саятув до самого джерела, до центру. Центром християнського світу була тоді безперечно, Візантія. Це була епоха, коли в Римі папи мінялися враз із прихильниками цих імператорів, або французьких (Закінчення на стор. 4)

М. Антонович

PLATO MINI AMICUS...

(До дискусії про політичні партії)

Хоч автор цих рядків дуже шанує д-ра Б. Цимбалістого, то на жалі і на цей раз він не може погодитися з його висновками щодо політики ("Свобода" 19-го вересня). Д-р Цимбалістий вважає, що політикам не потрібно ніякого знання, а вистачить, мовляв: охоти, амбіції... здорового глузду, психологічного розуміння людей і вміння керувати. Але, мовляв, можуть робити люди різних професій.

Мабуть, автор цієї статті і Б. Цимбалістий говорять про різні речі. Маю враження, що він має на увазі до-морських політиків по "національних барах", про яких так багато пише "Ліс Микита". Ми маємо на увазі справжніх кваліфікованих політиків, хоч д-р Цимбалістий вважає, мабуть, що таких немає.

Кожне ремесло і кожний фах має дві сторінки — теоретичну і практичну і автор цих рядків не думає, що ці аналогії затемиюють справу. Теоретичну і практичну сторінку треба розрізняти і в політиці. Як би вірити д-рові Б. Цимбалістому, то треба було б ліквідувати сотні кафедр політичних наук в північно-американських університетах і коледжах з тисячами слухачів, бо вони не потрібні. Навіщо ж комусь вчитися політичних наук, коли вистачить охоти, амбіції і т. д.? Тих властивостей, про які говорить Б. Цимбалістий, справді треба практичному політику, але без теоретичного знання він буде повторяти практику кимнатних малярів, чи незакінчених теологів (Гітлер, Сталін).

Коли Б. Цимбалістий говорить про справжніх політиків, то він їх чомусь скромно називає "ученими". Таким терміном він визначає Кіосіджера і Бжезінського. Саме обидва вони є або були і ще будуть професорами політичних наук, отже є фаховими політиками і ніякий колишній лікар, ніякий фермер, чи полководець не дорівняється їм як фаховим політикам.

Ми ніде не казали, що політик мусить належати до якоїсь партії, хоч кожен має свої антипатії чи симпатії, а це йому допомагає вибрати собі групу, до якої варто належати. Паралелю неспартійного уряду в Португалії, яку наводив д-р Цимбалістий, затемиює дійсний стан, бо ж це виявляло, 50 років під тоталітарним режимом відполітизували португальців, а тому вони не мали своїх видатних партійних діячів за кордоном, на еміграції, вони мусять наново розпочати процес демократизації. Еспанія, яка мала сильну і політично вироблену еміграцію, була б збережена від сумної практики Португалії.

І тут ми підходимо до "основної тези" д-ра Цимбалістого. Ми радо погодимося з ним, що українське суспільство не творить повного суспільства у вітчизні, тільки це ще не доказ, щоб позбуватися до-бровільно тих діянок, які в нас розвинені або вже існують? А що, коли завтра прийдє хтось і скаже, що нам варто ліквідувати наше мистецьке життя, бо ми не є повним суспільством? А післязавтра комусь не сподобається наше письменство, чи наука українською мовою, бо ми не маємо своєї держави! Цим шляхом можна йти в безконечність і зліквідувати ціле наше життя в діспорі. Аргументи можна завжди знайти! Тільки кому ж воно дасть якусь користь? Напевно не українцям.

Ми зовсім не уважимо лівацької української групи в Канаді ефемерним, маргінесовим твором, як думає д-р Цимбалістий. Вона має свою пресу, видає книжки, захоплює під свій вплив Союз Українського Студентства Канади і посягає навіть на ЦЕСУС. Повторюю, чи нам з Вами, друже Цимбалістий, це подобається чи ні — це дуже реально на сила. Що більшість української молоді до неї не пристане, це правда, але де, в якій країні, більшість мешканців належить до партії?

Д-р Цимбалістий вважає трагічним вплив української еміграції на політичне майбутнє життя в Україні. І тут він говорить суто теоретично, бо практика показує щось зовсім інше. Емігрантами були свого часу і Клемакс, і Ленін, і Масарик, який закордоном, проти волі більшості чехів створив штучну країну з п'ятьох великих і двох малих етнічних груп. А українські політики? М. Драгоманов, був на еміграції майже 20 років, В. Липинський — понад десять, Д. Донцов — 30 років! Викресліть їх з політичного життя України і щож лишилось?

Аргументи УРДП також не витримую критики, бо наші сідні брати пройшли практикою чи одного, чи другого відомого ОУН і на базі здобутої практики створили свою партію, отже і тут "закордоном" відіграв свою позитивну роль.

Погоджуємося з критичними заувагами Б. Цимбалістого на адресу політиків, але висновок з того у нас протилежний: вчитися, щоб було краще, а не ліквідувати створене. Зрештою не погоджуємося з думкою Б. Цимбалістого, що всі партії мусять змагатися до влади. Більшість існуючих політичних партій ніколи не була і ніколи не буде при владі, однак це не перекреслює доцільності їхнього існування, якщо вони виступають каталізатором, чи анувують непопулярні думки, яких не мають відваги висунути інші групи.

Д-р Лука Луца

ПРАЦЯ ПРО ГРЕЦЬКУ ЛІТЕРАТУРУ І КУЛЬТУРУ

Проф. д-р Михайло Со-новський, *Історія Грецької Літератури*. Перший том 683 стор. (Рання доба) вийшов 1970 року. Другий том 387 стор. *Грецька Трагедія*, 1977 року. Видання Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи, як праця філософсько-гуманістичного факультету, том V-VI і XIX.

В передмові до першого тому Блаженніший Патріарх Йосиф пише: "Перший том цієї праці був прийнятий критиками як фундаментальний твір і зовсім слушно, по шлії кулі земській".

Автор цієї праці — відомий педагог і науковець в Галичині і на еміграції, студіював в університеті у Відні в 1911-1914 роках, де і склав докторат. Вчив в численних гімназіях в Галичині (Городенка, Чортків, Станіславів, Тернопіль та-кож в Малій Духовній Семинарії у Львові). Викладав грецьку і латинську мову в Богословській Академії у Львові, якої ректором був теперішній Патріарх і Кардинал Сліпий. На еміграції, крім таборових гімназій, викладав також в УВУ в Мюнхені і в Українсь-кій Католицькій Університеті (УКУ) в Римі. Він був діяльним членом НТШ і УВАН.

Автор основно думав про те, в якій формі дати українським читачам цей твір — чи промовляти до фахівців їх мовою, чи до ширшого кола інтелектуалів. "В нас тепер майже нема — каже автор — тих науковців, які вивчали б античну літературу, немає їх в Україні і у вітчизні світі. Та є в нас багато людей і старших літературознавців, які радо хотіли б інформації про античний світ, зокрема про грецьку літературу, що перша порушила майже всі проблеми актуальні і для наших часів".

Автор вірно твердить, що "для глибокого зрозуміння творів рідної літератури, передачі письменниці якої (котляревський, Франко, Леся Українка, неоклясики) на-в'язували до античних письменників та їх творів — знання античної літератури необхідне".

Був час, коли ідеалізу-вати грецького генія (доба Вільгельма Гете-Шіллера), після того прийшла реакція. Автор високо оцінює зразки моральних поведінки, чи це була жер-твенність Леоніда, чи ха-рактерність Сократа, але і не закриває очей на грець-ку "непримиренність... на грецькій партікулярності, на перверсії та жорстокос-ті".

Важливість грецької лі-тератури полягає в тому, що вона створила зразки всіх жанрів, що існують в сучасних модерних літерату-рах. Визначною прикметою грецької літератури є її оригінальність, бо римсь-ка література наслідує грецьку.

В першому томі маємо оцінку епічного періоду (Іліяда, Одиссея) про ліри-ку, початки філософії і прозової літератури. В цьому томі вміщено 46 ілюстрацій на люксовому папері.

В другому томі гово-ряться про "Особливості аттичної трагедії, про Ес-хілія і Софокла". Ось ко-ротка характеристика грецької трагедії: автори вибрали передусім хвилюю-чі епізоди саги, події з нагальною зміною долі, кар-тини невинних страждань за переступлення Бо-жих або людських за-конів, взагалі такі міти з життя героїв, що визна-чалися драматичним тема-тикою. Автор оцінив 8 тра-гедій Есхілія і 6 Софокла.

Немає місяця докладніше писати про цю багатогло-зумістну працю, що займає понад 1000 сторінок і є немов енциклопедією про грецьку літературу. По-гріше не любить.

Вони об'єднують однаково, або подібно думаною, ви-сують свої концепції, ве-дуть свою працю. Коли во-ни колись перестануть існу-вати, то на їхнє місце при-йдуть інші, бо життя поро-жнє не любить.

масово з примусово православ'я, під впливом польських священників перейшло на латинський обряд. Мова у них була ще українська.

Не місце тут розводитися про життя-буття, куль-турно-освітню працю, школи, кооперації. Одне треба твердити, що ті чотири-п'ять років 1933-1944 зазна-чили великим розвитком усіх ділянок життя.

Хочу твердити ще один факт, що не можна назвати Підляшшя і підляшан якоюсь забутою Богом і людьми закутиною. Матеріальна і духовна культура, стояли високо. Свідомість національна у них була пов'язана з приналежністю до релігії.

За Польщі на Підляшші діяла комуністична партія КПЗУ.

Наведу один цікавий випадок. Зимом 1939-40 році, коли на терені Західної Української Земель діяла німецька репатріаційна комісія, яка забирала німців до Німеччини, так на Підляшші була більшовицька ко-місія, і деякі з місцевих комуністів поїхали до Со-ветського Союзу. Зі сусіднього села поїхав один чоловік разом з родиною. Хата стояла з позабитими дверима і вікнами. Весном 1940 р. пішла чутка по селі, що він вертається назад, і він вернувся.

Пригадую, на вулиці стояло кілька селян і він між ними. Я проходив мимо і приступив до них. Серед бачачи, я розповів цей жарт, який кружляв тоді (це були часи філіяльсько-більшовицької війни), що Павло Нурмі світової слави бігун, застрівився, бо не міг здолати втікаючого більшовика. Усі селяни вихули грізним сміхом, тільки цей репатріант ні. Пізніше, коли я час від часу проходив мимо його хати, а він був на подвір'ю, то він відвертався від мене. Значить моя анекдота його аювала. Не знаю, чи він сьогодні ще живе, але коли прийшли більшовики влуде 1944 р. і віддали полякам українські землі аж по Буг, то всі українці мусили вийти за Буг, їх усіх безміломерно вигнали поляки.

(Закінчення на стор. 4)

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Усі ділові поштові пересилки, призначені для Редакції чи Адміністрації щоденника, тижневика чи книгарні, прохастесь пересилати виключно на адресу „Свободи“ чи „Українського Тижневика“, а не на ім'я поодиноких осіб.

„ІСТОРІЯ РУСІВ“...

(Закінчення зі стор. 1)

ної Групи, як „антирадянські акції“, спрямовані на шкоду престижу радянської влади” і т. д.

Цим разом капітан Пристайко і підполковник Ганчук учинили сенсацію з моєї „схованки“ у сніговому заметі, — вони його фотографували, протоколювали: у „схованці“ лежали мої особисті листи, два документи Групи і книжка „XX вік“, редакції марксиста Роя Медведєва.

І як вони втішалися — не знахідкою, вона ж ніякої вартості не мала, але самим фактом викриття „схованки“! Вона, в деякій мірі, була відшкодована за всі їхні зусилля.

Невже ж я повинна соромитися за вияв беззаконня зі сторони властей? „...радянські закони висловлюють волю народу й основні напрями політики партії і держави...“ (Л. Брежнєв). Так, громадянам СРСР я досі не відмовляю права жити у страху — і люди примушені ховати навіть таке, що за радянським конституційним законом не підлягає конфіскації.

14-го лютого 1978 року після п'ятигодинного допиту, мені прочитали списаний в КГБ документ-протокол „попередження“, випущений на друкованому форматі, з вибраними документами зі справ мого, засудженого в 1972 році, сина О. Сергієнка. Копії „попередження“ мені, звичайно, не дали і я відмовилася підписати його, заперечуючи „антирадянськість“ пред'явлених мені документів. Бо ж чим можна, наприклад, „Історію Русів“, пам'ятку історіографії України періоду феодалізму (ця праця невідомого автора є у відкритих фондах публічних бібліотек), видану багато років перед революцією, вважати „антирадянським документом“? Або копію офіційної заяви до прокуратури УРСР з 1971 року письменника Б. Антоновича-Давидовича, Івана Дзюби, В. Чорновола у справі В. Мороза? Надмірно легко причіпляється тим, чи іншим документам ярлик „антирадянського“.

На мене наполегливо готують справу — в КГБ викликають друзів і знайомих; їх допитують не тільки про мене, але й про мого засудженого сина Олександра. Допитують людей, зондують їх, шукаючи між ними майбутніх свідків обвинувачення; рідко одночасно розпитують про мене неістотні небилиці, що мов я „оунива“, „бандерівка“ і арешті: „...у неї руки в крові“. При тому категорично заперечують, що мене репримувала прокуратура УРСР в 1966 році. Застрашують людей, забороняють відвідувати мене, або допомагати мені у господарстві, коли я хвора, — що у могому віці дуже невідраді. Одним словом, використовують усі засоби на тиску на людей, з якими я маю будь-який зв'язок.

Звертаюся з проханням до найвищого законодавчого органу Української Республіки припинити незаконні і позасудові переслідування мене й мого ув'язненого сина.

Я, як член Групи „Гельсінкі“, маю обов'язок боронити правопорядок, що його нам гарантує Конституція і Гельсінкські угоди. Нічого незаконного я не роблю і ніякої підривної роботи не проводжу. І навіть робити мені нічого „уваги“.

Прохання теж дати вказівки органам КГБ — якщо це в компетенції Верховної Ради УРСР — повернути мені всі, вилучені у мене й мого сина Олександра Сергієнка листи, літературно-публіцистичні статті, зошити з віршами радянських поетів, фотографічну відбитку „Історії Русів“ та інші записи, незаконно заборані у мене під час вищевказаних обшуків, оскільки вони не відносяться до судової справи і не є антирадянськими.

Вступайте в члени УНСОЮЗУ!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Д-р Ярослав Слюсаренко відкриває своє бюро в Чикаго

Д-р Ярослав Слюсаренко

Ярослав Слюсаренко народився 18-го квітня 1949 року в Регенсбурзі в Німеччині. Відтак разом з батьками прибув до Америки, поселившись у Філадельфії. Тут він закінчив початкову, а відтак середню школу Олмей в 1967 році. Він також градував з Школи Українознавства та Релігії при українській православної парафії св. Покрови.

У 1967 році вступив до Делавер Еллей коледжу стислих наук і агрикультури в Дойлеставі, Па., закінчивши студії ступенем бакалара стислих наук і біології. Коли він закінчив коледж, його покликали до війська. Там два роки Ярослав Слюсаренко працював у Волтер Рід Армі Інституті над дослідженнями в ділянці біохемії, отримавши ряд подяк і відзначень за свою роботу.

Після звільнення з армії — з почестями — його прийнято до Крайового коледжу Хіропратикти в Чикаго. Після закінчення студій у цьому коледжі він здобув звання д-ра хіропратикти. В короткому часі д-р Ярослав Слюсаренко планує відкрити своє бюро в Чикаго.

На протязі свого перебування у двох коледжах д-р Ярослав Слюсаренко був весь час активним членом

гуртка пластунів „Побратими“, був виховником і заступником коменданта на „Вовчий Тропі“.

Минулого року одружився з Іриною Кіндзерявою-Пастухів, яка в тому ж році закінчила Назарет коледж в Рокестері зі званням бакалара стислих наук із ділянки комерційної адміністрації і сьогодні працює в Гері Методист шпиталі в Гері, Інд. Вона керує гуртком бандуристів при католицькій парафії св. Володимира і Ольги в Чикаго.

Батьки д-ра Ярослава — Анатоль і Таїсса Слюсаренки, а також його сестра Ляріса є членами 153-го і 424-го Відділів УНСОЮЗУ.

Юрій Трипуненко

Великий успіх ансамблю „Волошки“

Неділя, 17-го вересня н.р. була справжнім триумфом української культури в південно-східній Пенсильванії. У містечку Кінгстон біля Вілкс-Беррі відбувся протягом чотирьох днів (14-го — 17-го вересня) Народний Фестиваль Люзерн Кавіті, в якому взяли участь різні національні групи. Гарні виставки народного мистецтва, танки з різноманітними народними стравами й виступи хорів та танцювальних груп становили програму найуспішнішого дотепер фестивалю. Як належить сподіватись, н.б. бракувало в цій програмі й українців. Заходами Об'єднаного Комітету Українців, посталою в 1976 році, що його очолювала Оксана Кравченко, в двох станках розмістилась розкішна виставка української кераміки й вишивок, а Катерина Лукач притягла увагу численних глядачів своїм мистецьким виконанням писанок. Немов би по традиції, український виступ на фестивалі був і цим разом предметом відкритого подиву багатьох місцевих публіки. Безумовно, до цього багато причинилися пані з Об'єднаного Комітету. Та найбільшу заслугу у великому успіху українців в цьому горічому фестивалі належить приписати таким нашим багатющій культурі, яка під ніяким оглядом не уступає культурі якогонебудь іншого народу.

Усі учасники обговорюваної тут чотириденної імпрези, як також вся багаточисленна публіка одностайно в тому, що вершом цього горічому фестивалю народів був виступ танцювального ансамблю „Волошки“ з Філадельфії. Кожний, хто вже раніше мав приємність побачити цю групу у Вілкс-Беррі чи в інших місцевостях був певний, що і цим разом його жде правдива мистецька насолода. Цікавим, однак, було те, що назва „Волошки“ була добре відома й чужинцям. Нічого дивного тоді, що ажраз перед виступом нашої танцювальної групи простора зала Арморі й галерії доповла сцени наповнювались людьми, як ніколи передтим. Коли ж наші молоді танцюристи почали танцювати в чудових народних одягах, з вишиваними рушниками в руках та з хлібом і сіллю, щоб виконати привітальний танець, многотисячна публіка зустріла їх незвичайно тепло. Вже це було запорукою великого

успіху дорогих нам гостей з Філадельфії. Бо кожний український танець, будь то аркан, будь то коломийка чи закарпатський танець, починався до постеленого зростання ситуізму публіки. А коли наші молоді танцюристи на закінчення своєї програми продемонстрували завжди популярний гопак, вдячні глядачі піднялись з місць і нагородили їх овацією.

Чудові народні одяги гарно усміхнені обличчя симпатичних танцюристів та вправно виконані танці не могли не авторитетно вказувати на солідний балетний тренінг, як також і те, що для досягнення такого мистецького рівня п-ї Зої Граур-Корсунь та всі танцюристи мусили вкласти безконечні години праці. Та не надармо. Бо якраз цією працею „Волошки“ здобули собі заслужено одне з перших місць серед усіх мистецьких одиниць української еміграційної спільноти. Вони є знаменитим амбасадором нашої культури серед чужинського світа. Зокрема в менших місцевостях українського поселення, там, де перед трьома-чотирма десятиліттями кипіло українське життя, щоб у повосенні роки майже зовсім замертло, виступ „Волошок“ має своє окреме значення. Він може привести до зміни збайдужілої настанови здесцітованого масовим виходом молодих людей місцевої української громади, яка затривала віру в можливість племіння своєї культури своїми власними силами. Як приємно було бачити після виступу наших танцюристів щасливу усміхнену обличчя колишніх активістів культурної праці в місцевій громаді та їхню гордість з того, що вони українці. Чи гостина „Волошок“ приведе в майбутньому до хоч частинного відродження культурної діяльності в басейні твердого вугілля? Ми дуже хочемо в це вірити. А покищо Об'єднаний Комітет Українців в Люзерн Кавіті і дуже вдячний п-ї Зої Граур-Корсунь та всім її симпатичним танцюристам за духовий пир, що його вони влаштували українській громаді Вілкс-Беррі й околиць своїм незабутнім виступом.

д-р Осип Кравченко

Клівленд відзначить 35-річчя I-ої Дивізії УНА

Клівленд (Ле-К). — Заходами Управи та поширеного ювілейного комітету Станції під почесним головуванням колишнього дивізійника, новозвинченого отця диякона Володимира Волощука з Кентону, О., на терені Клівленду й околиць проходить інтенсивні приготування до відзначення 35-ліття Першої Української Дивізії УНА.

Святкування відбудуться в суботу, 25-го листопада ц.р. в просторій аудиторії при церкві св. Йосафата, де від кількох років парохом є о. декан Ярослав Сірко.

В програмі — ювілейний бенкет і бал. Святкове слово виголосить широковідомий історик і автор багатьох праць, колишній дивізійний капелян і учасник

боїв Дивізії, о. д-р Ізидор Нагасвський, парох української католицької церкви в Льюрейн, О.

До програми святкування запрошені український хор „Дніпро“ під батутуою Євгена Садовського, жіночий вокальний ансамбль „Червона Калина“ при місцевому відділі ОДУМ під керівництвом пані Лідії Середи та інші мистецькі одиниці Клівленду.

На балю до танців пригватиме оркестра „Трубадур“ під керівництвом Олександра Пошиванки з Чикаго.

Деталі програми святкування будуть своєчасно подані на радіопротрограмі Степана Зорія і в громадських бюлетенях.

ЗСА відновлять продаж зброї Югославії

Вашингтон. — Білий Дім і Департамент оборони інформують, що ЗСА, після 18-річної перерви, знову продаватимуть зброю Югославії. Речник Пентагону сказав кореспондентам, що цей крок має на меті заповнити, щоб комуністична Югославія дала могла вести свою незалежну від Москви політику.

Від 1951-го до 1961-го року ЗСА доставляли Югославії різні роди зброї, вартості 700 мільйонів доларів, після того, як та комуністична держава виступила із союветського табору. Однак, починаючи з 1961 року ЗСА не продавали Югославії жадної зброї, за винятком запасових частин до раніше закуплених Београдом танків, літаків тощо.

Департамент оборони повідомив про рішення відновити продаж зброї Югославії після нарад югославського міністра оборони Ніколи Любіча і секретарем оборони Гарольдом Бровном у вівторок, 26-го вересня, у Вашингтоні. Америка продасть Югославії мотори до джетових літаків, радіосистеми, радари, амуніцію до різних родів зброї і т. п.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Ірени Карпак-Ліськевич

зложили:			
д-р О.І.Т. Остап	\$30.00	Л. Смукла	20.00
Мир. Карпак	30.00	Л. Карпак-Бенцаль	20.00
інж. А.І.А. Рошакоскі	25.00	д-р В.І.М. Лиско	10.00
інж. І. Кашубинська	25.00	В.І.І. Лисовичі	10.00
Р.І.С. Цегельські	25.00	Г. Брус	10.00
д-р Е.І.В. Ладик	20.00	Д. Бушак	5.00
д-р А.І.О. Кіпін	20.00	І. Колодицька	5.00
		РАЗОМ	\$255.00

Гроші, згідно бажання бл. п. передано на Патріарший Фонд. Щира дяка всім жертводавцям.

УКРАЇНЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Станція Братства УСС в Нью Йорку

зі смутком повідомляє, що в середу, 27-го вересня 1978 року, несподівано, відійшов у Вічність

СВ. П.

ПЕТРО ПОСТОЛЮК

б. хорунжий Українських Січових Стрільців, активний учасник Визвольних Змагань, директор і керівник В-ва „Червона Калина“ у Львові і Нью Йорку, визначний громадський діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленим Донці, Затеці, Вукам і всім Родніні складаємо щирі співчуття.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБУНІ, ПРАБАБУНІ І СЕСТРИ

бл. п.

МАРІЇ ВІРЩУК з дому СОЛЬМАН

будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ

в церкві св. Йосифа в Чикаго, Іл., у вівторок, 3-го жовтня 1978 р., о год. 8-й ранку;

в церкві св. Йосафата у Трентоні, Н. Дж., в середу, 4-го жовтня 1978 р., о год. 8-й ранку.

Просимо згадати Покійну в цей день у своїх молитвах.
Муж — МИХАЙЛО
Сини — ВОЛОДИМИР І РОМАН з родинами

Окружний Комітет Відділів УНС у Вілкс-Беррі, Па.

повідомляє, що в суботу, 7 жовтня 1978 р., о год. 6-й веч. в залі УКЦеркви св. Володимира при Зерби Авеню, ЕДВАРДСВІЛЛ, Па. відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКОЛУ

1. Відкриття.
2. Перегляд-перевірка організаційної праці Округи за останніх 9 місяців.
3. Обговорення осінньої організаційної кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзних справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах повинні взяти участь Відділові урядовці, конвенційні делегати на 29-ту Конвенцію УНС та члени з родинними наступними Відділами:

Нентікок — 29, 319, Бреслав — 30, Вілкс Бері — 99, 223, 278, 282, Едвардсвилл — 169, Сейр — 236.

У зборах візьмуть участь:

Марія Душник, заст. гол. предсідниці УНС
Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС
До участі в зборах запрошуються Членство і все Українське Громадянство.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Роман Дяків, голова
Василь Стефурин, секр.
Катерина Лукач, касир

Відділ УНСОЮЗУ

Басейну Твердого Вугілля!

В неділю, 8 жовтня 1978 р., год. 2:30 по пол. в St. Michael's Club Hall Route 122, FRACKVILLE, Pa. відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНС

в яких повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делегати на 29-ту Конвенцію УНС та Представники наступних Відділів УНСОЮЗУ:

Бервик 164, 333
Централа 90
Колдейл 201
Фрексал 242, 322
Фріланд 429
Гезлетон 85
Магосей Спрінг 305
Магосей Плейн 365

В ПРОГРАМІ:

1. Відкриття.
2. Перегляд-перевірка організаційної праці Округи за останніх 9 місяців.
3. Обговорення осінньої організаційної кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзних справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

Марія Душник, заступниця гол. предсідниці УНС
Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС
До участі в зборах запрошені також всі Члени УНСОЮЗУ і загаль Українського Громадянства околиці.

Г. Словик, секр.
Т. Бутрей, голова
А. Словик, касир

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Українське Лікарське Товариство Північної Америки
Відділ Метрополії Нью Йорк
алаштовус

ТРАДИЦІЙНИЙ ОСІННІЙ ЛІКАРСЬКИЙ З'ЇЗД на СОЮЗІВЦІ в Кергонксоні, Н. Й. в днях 7, 8 і 9-го жовтня 1978 року

Початок програми в суботу, 7-го жовтня, о год. 1-й по пол. Щиро запрошуємо всіх Колегів з Родинами та Студентів. Проситись кімнати своєчасно замовляти в Управі Союзівки.

Ukrainian National Association Estate
Kerhonkson, N.Y.
Тел.: (914) 626-5641
Управа

Літературно-Мистецький Клуб в Нью Йорку
136 Друга авеню, II поверх
(Дім Українського Визвольного Фронту)
П'ятниця 6-го жовтня 1978, о годині 7:30 вечером
ІВАННА САВИЦЬКА
„З ДОРОГИ НАД ЧОРНЕ МОРЕ“
літературні акварелі
У вокальний частині вечора ГАННА ШЕРЕЙ — меццо-сопрано при форт. супроводі проф. Калини Чічки Андрієнко.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагус О. Твардовський

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ УСО „ТРИЗУБ“ ФІЛАДЕЛЬФІЯ

Згідно з комунікатом Українського Спортивного Осередку „Тризуб“ у Філадельфії, дня 8-го жовтня ц.р., о год. 2-й по полудні, відбувся вчорашній посвячення площі де буде улаштований Спортивний Центр. Управа УСО „Тризуб“ запросила представників численних організацій, які разом з членами і симпатиками „Тризуба“ візьмуть участь в цих урочистостях. Згідно з планами УСО „Тризуб“ на цій посілости будуть збудовані дві площі копаного м'яча, тенісові корти, корт для відбавки і кошиківки, басейн і клубовий дім. Влісовій частині посілости буде улаштована площа для пікніків. Кошти згаданих будов передбачені в сумі ок. 300.000 дол. Коштів 32-акрової посілости виносить 180.000 дол.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

БОГДАН МАКУЦІ ЛЮБОВІ І НАТАЛКА КАРАМУШКА З ХАРКОВА ЧЕМПІОНАМИ ЕВРОПИ В ГІМНАСТИЦІ

В половині вересня ц.р., в італійському місті Мілані, відбувся юнацький турнір гімнастики, в якому двох українців, Богдана Макуці і Наталка Карамушка, виступаючи в юнацькій збірній СРСР, здобули звання чемпіонів Європи. Богдан, учень тренера Євгена Пайстри, досягнув оцінку — 56,65 за вправи на перекладині, в опорних стрибках, на кільцях, брусах і вільних вправах. В сніжці ц.р., Макуц здобув звання чемпіона в турнірі союзу армії серед дорослих, а пізніше чашу юнаків СРСР. Наталка, учениця тренера В. Шумовського, здобула звання чемпіонки Європи на двох приладах і віщечемпіонки Європи в багатоборстві. Подібні успіхи Наталка вже здобувала в міжнародних турнірах у Варні, Румунія і на Кубі.

КОПАНИЙ М'ЯЧ „ДИНАМО“ КИЇВ — „ГАКА“ ВАЛКЕАКОСКЕН, ФІНЛЯНДІЯ 1:0

Цього перемога, дня 13-го вересня ц.р., у Фінляндії, українські футболісти розпочали щорічний турнір турнір за чашу чемпіонів Європи. В цих змаганнях кияни мали значну перевагу, в результаті якої чорногорський дебютант „Динамо“ Болтача, здобув переможного гола.

„ШАХТАР“ ДОНЕЦЬК — БАРСЕЛЬОНА, ІСПАНІЯ — 0:3

Невдало започаткувала свої змагання чашу покарків Європи українська дружина з Донецька. В зустрічі в Барселоні, при участі 45.000 глядачів, цей український клуб зазнав високої поразки від місцевої Барселони, маючи в своєму складі 6-х змагунів збірних, що брали участь в світовому чемпіонаті (Мігель, Ольмо, Асенсі, і Рексаль — збірники Іспанії, Нескенс — збірники Голландії і Кранкль — збірники Австрії) мали ініціативу в грі, завдяки якій Кранкль (2) і Санчес здобули переможні ворота.

ВІСЛІДИ УКРАЇНСЬКИХ ДРУЖИН В 23-й РУНДІ ГОР ВИЩОЇ ЛІГИ СРСР

„ДИНАМО“, Київ — ЦСКА (Армія), 1:0. Переможного гола здобув Оніщенко.
„ЧОРНОМОРЕЦЬ“, Одеса — „НЕФТЧІ“, Баку, 1:0. Єдиного гола для „Чорноморця“ здобув Дорошенко.
„ШАХТАР“, Донецьк — „ДИНАМО“, Москва, 1:1. Голя для „Шахтаря“ стріляв Рудаків.
„ЗОРЯ“, Ворошиловград — „ДНІПРО“, Дніпропетровськ, 2:2. Голя для „Зорі“ здобули Кузнецов і Іванов, для „Дніпра“ Колесников і Матвієнко.

Після 23-ї рунди змагань в першій п'ятці показника таблиці гор вмістилися такі клуби:

	точ	точ
1. „Динамо“, Тбілісі, Грузія	23	34
2. „Шахтар“, Донецьк, Україна	23	30
3. „Чорноморець“, Одеса, Україна	23	29
4. „Динамо“, Київ, Україна	23	27
5. „Динамо“, Москва, Росія	23	27

ГАКІВКА

Вже розпочалися гри Вищої Ліги СРСР, в якій цього сезону знову виступає єдиний український клуб „Сокол“ Київ. Після поразки в своєму дебюті, „Сокол“ здобув несподівано високу перемогу на виїзді в Ризі, з місцевим гаківковим клубом (10 вересня) 6:1. По два голя для „Сокола“ здобули: Дюмін, Нелюбин, Давидов і одного Абалмасов. В складі „Сокола“ виступає ряд імпортованих гаківкарів з сибірських і інших клубів. З українських, найвідатнішими змагунами є: Мосієнко, Сибіро, Давиденко і Данько.

В чергових змаганнях на виїзді в Челябінську, „Сокол“ зайняв поразки з місцевим „Трактором“ 4:6.

УСВТ „ЧОРНОМОРЕЦЬ СІЧ“ — С. К. ГОЯ — 2:1 (1:1)

Після високої поразки 6:1, що її зазнали наші футболісти в перших лігових змаганнях, дня 17-го вересня з польським клубом „Вісла“, в черговій зустрічі на виїзді в Норд Плейнфілд, дня 24-го вересня, „Січ“ виборола перемогу 2:1.

В цих змаганнях успішно дебютували: новий воротар Франко Бриді і новий менеджер-тренер дружини — Михайло Паливода, який після кількох річних перерв активізувався знову в ланці копаного м'яча „Січ“.

Не зважаючи на переможний вислід в грі під оглядом технічним і краще зіграними були господарі, які в більшості часу володіли ініціативою і майже усі свої швидкі акції закінчували сильними стрілами в напрямі воріт „Січ“.

Треба відмітити кол. воротар „Січ“, який на протязі кількох років виступав в професійних клубах, Франко Бриді, показався на висоті своїх завдань і у великій мірі причинився до тієї перемоги. Ведення 1:0 для „Січ“ здобув Ганич в 21-й хвилині з гарного вільного стрілу з якого м'яч ефективно авлетів у високий лівий кут воріт Гої. Близько перед перервою господарі мелі використали помилки оборонців гостей, вивіривши вислід 1:1.

Швидко після перерви в 49-й хвилині меткий юнак Іван Калинович виконав свій сольовий рейд здобувши наріжного копу з якого з подачі Ганича оборонець Гої вмістив м'яч у власні ворота. Не зважаючи на великі зусилля і завзятість еспанців, цей вислід не змінився до закінчення зустрічі. Хоч це вже були другі змагання сезону то „Січ“ виступила ще без кількох ключових змагунів: Миргород, який невдовзі повернувся з Мехіко, Поповича, Панькова і кількох інших, що мають значно підсилити склад дружини. Енергійний провідник Михайло Паливода, разом із своїм штабом співпрацівників А. Гбуром, І. Калиновичем і Л. Рудзінським, пробуюватиме відновити ті часи коли очолювана ним дружина „Січ“ домінувала кілька років в Першій і Другій Лігах. Звітливих змагань „Січ“ виступила в наступних змаганнях: Бриді, Ю. Бакун, Мельник, Парк, Р. Букачевський, Данігин, Касіянченко, М. Букачевський, Ганич, П. Фурман, Маїк, Калинович, М. Паливода — менеджер-тренер.

ВІСЛІДИ УКРАЇНСЬКИХ ДРУЖИН В 23-й РУНДІ ГОР ВИЩОЇ ЛІГИ СРСР

„ДИНАМО“, Київ — ЦСКА (Армія), 1:0. Переможного гола здобув Оніщенко.
„ЧОРНОМОРЕЦЬ“, Одеса — „НЕФТЧІ“, Баку, 1:0. Єдиного гола для „Чорноморця“ здобув Дорошенко.
„ШАХТАР“, Донецьк — „ДИНАМО“, Москва, 1:1. Голя для „Шахтаря“ стріляв Рудаків.
„ЗОРЯ“, Ворошиловград — „ДНІПРО“, Дніпропетровськ, 2:2. Голя для „Зорі“ здобули Кузнецов і Іванов, для „Дніпра“ Колесников і Матвієнко.

ПРАЦЯ ПРО ГРЕЦЬКУ...

(Закінчення зі стор. 2)

Св. п. проф. д-р Михайло Соневицький

даний на 26-ох сторінках „Показник імен“ вгості користування книгою.

Проф. М. Соневицький, у відповідних місцях при окремих славних творчостях грецької літератури, знайшов як модерні письменники — українські, німецькі, французькі і інші — користувалися тематикою, що її опрацьовували грецькі автори в таких трагедіях, як „Орестея“, „Прометей закований“, „Антигона“, „Цар Едіп“, „Електра“ та інші. Автор обговорюючи твори грецької літератури подає їхній зміст, прикрашаючи їх довшими цитатами в перекладах Миколи Аркаса, Петра Нішинського, Степана Руданського, Михайла Соневицького, Бориса

Тена (Хомичевського) та Івана Франка.

Історія грецької літератури проф. д-ра М. Соневицького — це немов широка енциклопедія для тих освічених читачів, що не можуть дозволити собі, щоб не знати найстаршої літератури, що стала матерією всіх модерних літератур в Європі. Можна пізнати з праці проф. Соневицького, яку чистість з приємністю, бо автор не писав її лише для науковців, але також для освітлених людей, що цікавляться культурою свого народу, та її зв'язками з культурами інших народів.

Другий том приготував до друку дружина автора, п-і Ольга, яка пробила коректи і спорядила „Показник імен“.

РУБІКОН ВОЛОДИМИРА...

(Закінчення зі стор. 2)

ких королів, ба навіть були папи й антипапи в той самий час. Візантія блистіла тоді силою і величчю і до неї звернувся Володимир. Та не з проханнями. З домаганнями. Він блиснув гострим мечем перед очима візантійського імператора, Василя II-го, здобув грецьке тоді місто Корсунь в Криму і погрозило, що візьме й Царгород, якщо імператор не пристане на його умови. Цими умовами було: християнство для України і сестра імператора, Анна, за дружину для Володимира. Про силу тодішньої України нехай посвідчить той, що хоча Візантія гляділа на Україну, як некультурну варварію, що було теж причиною сильного спротиву Анни йти заміж за варварського володаря, Володимир мав мову, як і Анна, була до нього разом із єпископами та священниками і символічне хрещення київського народу відбулося влітку, 988 року в освячених водах Дніпра, а християнство поширено на Україну протягом кількох наступних років.

Про значення цього факту для життя українського народу не треба й говорити. Почерез всі пізніші лихоліття віра витримала наш нарід при житті, а піднесення треба, що, на жаль, ніякий нарід у світі не має такої трагічної історії, як наш. Не тільки, що Україна впала в оборону Європи під ударами монгольських орд, але пізніше дісталася під вплив Польщі, яка відіграла ганебну роль в нашій історії, а ще пізніше під вплив Москви-Росії, яка поставила собі за ціль знищити нас дощенту.

В атмосфері фронтальної боротьби цілого нашого народу проти російської окупації та всіх її наслідків, українці в цілому світі готувалися святкувати тисячоліття свого хрещення — епохального рішення свого володаря Володимира Великого і побажати тільки треба, щоб ці святкування проходили вільно, в загальної гармонії, силами всього нашого народу, без огляду на віросповідні чи інші різниці думок і поглядів.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА“

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ	за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки \$3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ	за приватні концерти, бізнесові оголошення, (завдань, фестивалів, пікніків, бенкетів, банків, продаж домів і т. д.) 5.00
ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 доларів за кожний інч.	

Якщо до оголошення включиться знімок — копюватиме додатково:
Фотопропаганда на одну шпальту — 6.75
Фотопропаганда на дві шпальти — 8.50
Фотопропаганда на три шпальти — 10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД П'ЯТОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 10-ОЇ ГОДИНИ ДНЯ.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ (недільне видання) Ukrainian Weekly

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ	за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки \$ 5.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ	за приватні концерти, бізнесові оголошення, (завдань, фестивалів, пікніків, бенкетів, банків, продаж домів і т. д.) 7.00

Оголошення на чергове, недільне видання приймається до ПОНЕДІЛКА, ТІЛЬКИ ДО 12-ОЇ ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які домагаються за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, ДОКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ.
Рівночасно з оголошенням, проситься надіслати НАЛЕЖНУ СУМУ.

ТЕЛЕФОНІЧНО ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ НА ГЛАВНІ ВИПАДКИ.

Добрі діла не забуваються

(У 6-ту річницю смерті сл. п. о. С. Хабурського)

Сл. п. о. Степан Хабурський

Мабуть немає людини, яка не мріяла б відвідати чужі краї, щоб познайомитися з життям інших народів, подивитися на пам'ятки їхньої культури, помилуватися природою та мистецтвими шедеврами, нев'ячучою славою.

І як радісно б'ється серце, які рвучко-нетерпеливі рухи, коли складаються речі для подорожі, на деякий час, у незнані ще світи! Так, чужина вабить, але тільки тоді, коли знаєш, що після мандрівок, знову ходитимеш по рідній землі — найкращій, наймилішій, — по землі твого дитинства. Але яким тяжким горем

приголомшує вістка про те, що мусиш, і то можливо, назавжди, покинути свою Батьківщину. Розлука з рідною землею, яка кожного стеблиною проросла в твоїй душі і жадної, без печучого болю, не можна відірвати — хилить людину додолу...

Немає слів, щоб описати всі переживання в ту мить, коли гнаний злою долею, мусиш їхати в світ-заочі. В оповіданні, надзвичайно спостережливого, тонкого психолога, талановитого письменника, Василя Стефаника: „Камінний хрест“, Іван, перед від'їздом до Канади, прощаючись з односельцями, б'ється в груди і промовляє: „Люди, такий туск, такий туск, що не пам'ятаю, що си зомов робити“.

Такого туску-смуток та жалю, зазнали всі ті, хто під час Другої світової війни, був насильно розлучений з батьківщиною. Українців вивозили-гнали на всі боки, і скрізь чекав їх жах... Згадується... Ходиш, якимись, ніби не своїми ногами по мешканню і тутим поглядом дивився на безладно розкидані речі. Треба пакуватися, але що брати, а що залишити? — вирішити не можна, бо все навкруг тебе таке значне, дороге... Запишеш у валізі те, що попадає під руки, щоб у результаті, розгубити все це у воєнній хуртовині.

Возили, гнали, перевозили аж доти, доки група артистів, серед яких були і ми, опинилася у Франції. Там почули про радісну вістку про те, що кошмар війни закінчився.

Після багатьох митарств опинилися ми в Парижі — культурному центрі Європи. Париж — це та недовіда, якою мрія, і ось, завдяки примхливій долі, блукаєш донесочу вулицями цього прекрасного міста, в пошуках притулку та роботи...

Багато наших людей опинилося в подібній ситуації. Великою розрадою, в той час були зустрічі в українських церквах. Незабутні Богослуження! Незабутні отці духовні! Треба сказати, що в Парижі в ті роки, всі українські священники, обох віровизнань, — були чужинцями і уважливими, не одному бідолаші-скальці-цевої воля втерли слюзу, і чим могли, тим і допомагали.

Усією душею горнулися тоді один до одного і тим утихомиривали безмежну тугу. А час робив своє. Поступово влаштовували особисті справи, нові емігранти вливалися в громадське життя, намагаючись бути корисними.

Ми особисто, розшукували професійних артистів та здібних аматорів, і невдовзі почали влаштовувати театральні вистави. Була це не легка справа — ні костюми, ні декорації, ні відповідні п'єси. І тут прийшов до нас Степан Хабурський, який почав енергійно розшукувати для нашого Театрального Ансамблю, цікаві п'єси, підтримувати на дусі всіх членів Ансамблю та постійно цікавитися їхньою працею.

І сьогодні згадуємо з вдячністю сл. п. о. Хабурського, Отця, якого любиві всі, без винятку. Артисти, які не зносили, щоб хтось сторонній був на пробах, — завжди радісно вітали о. Хабурського навіть на перших пробах, коли все ще „розлазилася на всі боки“, тобто в період перших пошуків. Ми знали, що прийшов до нас ширший приятель, любитель мистецтва.

Сл. п. о. Степан Хабурський, священник-проповідник, завжди вмів заспокоїти, порадити. Скромний, лагідний, він посвящав світлі години на розказати йому про свої турботи і жалі, і кожний відчував доброзичливість до себе відношення, і мавуть тому, після розмови з Отцем, почував себе певнішим, і не так було вже тяжко на душі.

Такі священники, яким був сл. п. о. Степан Хабурський, є справжнім скарбом для спільноти. Добра пам'ять про нього залишилась у кожного, хто його знав.

Євгенія Чаліка

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА КОСТИНЬКО, член УНС Відд. 867 в Рочестері, Н. Й., номер 18 липня 1978 р. на 84 році життя. Нар. 1 вересня 1893 р. в Смітні, Зах. Україна. Членом УНС став у січні 1961 р. Залишив у смутку сина Григорія, 2-ох братів і 2 сестри. Похорон відбувся 16 липня 1978 р. на цвинтарі Голі Сенульєр в Рочестері, Н. Й.

Вічна Ному Пам'ять!
Василь Попович, скар.

МИКОЛА БЕРКІН, член УНС Відд. 219 в Ньюарку, Н. Дж., номер 10 серпня 1978 р. на 82 році життя. Нар. 14 грудня 1895 о. в Україні. Членом УНС став у 1960 р. Залишив у смутку дружину Юстину, дві дочки: Анну і Ольгу та сина Томаса. Похорон відбувся 13 серпня 1978 на цвинтарі Крестів Гейвен Меморіал Парк в Калдіфолді, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять!
Мері Т. Юров, скар.

ІВАН ПЕЛІШЕНКО, член УНС Відд. 107 в Геммонд, Індіана, номер 2 серпня 1978 р. на 51 році життя. Нар. 1927 р. в Огішці, Харківщина. Членом УНС став у 1960 р. Залишив у смутку дружину Марію, дітей: Володимира, Анну, батька Захарія та сестру і брата в Україні. Похорон відбувся 5 серпня 1978 р. на цвинтарі Елмвуд в Геммонд, Індіана.

Вічна Ному Пам'ять!
Василь Вандужа, скар.

ПЕТРО СТАСІНА, член УНС Відд. 432 Т-ва ім. Т. Шевченка в Торонто, Онт., Канада, номер 7-го листопада 1977 р. на 74-му р. ж. Нар. в Жидачеві, Україна. Став членом УНС в 1957 р. Залишив у смутку дружину Євгенію, дочку Ярославу з чоловіком, сина — Петра і Івана з дружинами та 7 внуків. Похорон відбувся 10 листопада 1977 р. на цвинтарі Йорк в Торонто.

Вічна Ному Пам'ять!
Б. Зорич, скар.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ

УНСОУЗ!

РІЗНЕ

КВАРТИРАНТКУ

Шукаю українську дівчину, щоб спільно ділитися квартирою в добродушному районі Нью Йорку. Дзвонити до Оленки по 6:00 год. вечора (212) 475-8546

HELP WANTED

MOLD MAKER

Experienced on Injection Molding Machine. Modern, Air conditioned plant with Manufacturing Company. Top wages & benefits.

E. J. BROOKS CO.

Contact Mr. Chester Babji (201) 483-0335, ext. 42, 8-5 p.m.

MAINTENANCE MECHANIC

Experienced on four-side machines and air operating equipment. Modern air conditioned plant with manufacturing company. Top wages and benefits.

E. J. BROOKS CO.

Contact Mr. Chester Babji (201) 483-0335, ext. 42, 8-5 p.m.

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ. КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

SINKOWSKY

FUNERAL SERVICE

3535 East Tremont Avenue
BRONX, N.Y. 10465
Tel.: 863-2475

191 Avenue "A"

NEW YORK, N.Y. 10009
Tel.: 674-8630

Директор ІОСИФ

СЕНКОВСЬКИЙ
Займається влаштуванням похоронів в каліфорнії, половецьких в кожних районах. Похорони по мінімальним цінам.

КОНГРЕСОВІ ВІСТІ

орган Українського
Конгресового Комітету
Америки

Ч. 31

ВЕРЕСЕНЬ

1978

Перегода

III СКВУ — чи тільки маніфестація?

Загально існує переконання, що головним завданням кожного Світового Конгресу Вільних Українців є заманіфестувати єдність всього вільного — у діаспорі розсіяного — українського суспільства, що воно при всіх своїх внутрішніх суперечках — єдностайне у змаганні до відзаконення втраченої державницької волі України. СКВУ — мовляв — це має бути маніфестація єдності всього українського суспільства, яке з'їхалося, щоб нараджуватися в одній залі — без уваги на те, що ті учасники поділені на різні партії, групи, „середовища“ і табори, що — на превеликий жаль — одні з одними не тільки суперничають, але й ворогують. Зокрема, чусмо, що могутня маніфестація українців різних віровизнань, бо Владика Української Католицької та Православної Церков, як теж провідники Євангельської Церкви сидять за спільним стіл.

Все це правда, але було б великою помилкою, коли б зводили ціль і завдання СКВУ тільки до маніфестації. Поперше, як це було і за двох попередніх СКВУ, з їхньої нагоди відбувалися — і тепер будуть відбуватися з'їзди та наради різних установ і організацій із різних ділянок активного українського вільного життя. Науковий, кооперативний, жіночий, журналістичний, молодіжний, комбатантський і інші організовані світи вільних українців використовували нагоду для своїх нарад, які матимуть суттій, діловий, а не тільки маніфестативний характер. Подруге, сам СКВУ повинен перевірити свій статут і краще достосувати його до змінених життєвих обставин. Годі надалі обмежувати — а це діється за існуючим статутом — учасників СКВУ до центральних і крайових центральних організацій. У теперішньому статуті нічого не кажеться про право участі у СКВУ делегатів чи боюай гостей від Відділів УККА і КУК-у чи Відділів братських Союзів — себто від організованих широких кіл суспільства. Такий характер статуту СКВУ можна пояснити пераїсною концепцією, що Секретаріат СКВУ має бути верховною надбудовою над усіма центральними крайовими організаціями, щось у ролі над-уряду всього вільного суспільства. Досвід із Секретаріатами, що були еманцією двох, попередніх СКВУ, доказав, що така концепція — хоч, може, у теорії вірна, у практиці нездійсненна і невикональна. Життєва практика доказала, що Секретаріат СКВУ повинен діяти безпосередньо, а не через ніби підлеглі йому крайові центральні, і то повинен діяти так, щоб його фірма надавала найкращого авторитету даній дії. Наприклад: організування радіопередач в Україні від Секретаріату СКВУ віталося би в Україні напевно великим розголосом і піднесло б престиж всього українського вільного суспільства. Це саме стосується переведення кількох разів обіцяного й заповідуваного, але дотепер не переведеного перепису вільних українців у всіх країнах їхнього поселення. Це саме стосується таких видань, що їх у теорії повинні би зреалізувати наші наукові установи, але у практиці цього дотепер не виконали і ледве чи виконають: наприклад, видання одностовової англосовової історії України, доведеної до найновішого часу, себто з періодом визвольної війни-революції та періодом сталінського терору, великого голоду й народження руху спротиву в Україні.

Отож однакова зміна статуту по лінії демократизації Світових Конгресів Вільних Українців, як теж постанови, які зобов'язували би найближчий Секретаріат до деяких конкретних, реальних дій — це завдання, які виходять поза рамки самої тільки патріотичної маніфестації. Однаково Підготовчий Комітет СКВУ, як його Організаційна й інші Комісії повинні би взяти на увагу висловлені тут суєтсті — зроблені виключно під кутом якнайбільшого успіху III СКВУ, що його всі ми собі бажаємо.

Громадська нарада про СКВУ III у Нью Йорку

В суботу 16 вересня ц.р. о год. 3 по пол. відбулася у великій залі Українського Народного Дому в Нью Йорку Громадська нарада, скликана Комітетом Об'єднаних Українських організацій Великого Нью Йорку, Відділом УККА. Народою проводив голова того Комітету, інж. Є. Івашків, секретарював п. Юзєнів, за почесним столом засіли парох церкви св. Юра о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ, — директор Централі УККА мгр І. Базарко й попередній голова Комітету Об'єднаних організацій адв. Р. Гуглевич. Головним доповідачем про підготовку до III СКВУ був мгр І. Базарко.

Нарада стосувалася головню тих справ, які залежні від організаторів з Нью Йорку: 1) церемонієне відкриття СКВУ, 2) бенкет, 3) концерт і 4) публічна політична демонстрація. Справу бенкету деферував п. Іван Винник, висловивши погляд оптимістів, що на бенкеті повинно бути 2,000 осіб. Всі три доповіді апелювали до якнайчисленнішої участі в самому СКВУ, на його концерті, а бенкеті і демонстрації. Голоси прихвних на залі заторкнули насправді тільки три конкретні справи: 1) щоб спільна Богослужба відбулася не в соборі св. Патріка, а в церкві св. Юра, 2) щоб приділити більшу роллю молоді на СКВУ і 3) щоб додати до доповідей ще проблему образотворчого мистецтва. До ділових завгав промовців із залі треба заархувати висловлений сумнів, чи в неділю 25-го листопада властиво гладко і складно перевести запляновану велику чергу справ: Богослужбу, схвалення резолюцій, вибір складу нового Секретаріату і публічну демонстрацію. Висловлено думку, щоб вибір нового Секретаріату перевести вже в суботу, щоб не повторилася подібна історія, як на 2-му СКВУ в Торонто. В справі маніфестації відбулася в суботу 16 вересня окрема нарада з участю також кругло 70 осіб. На всі запити відповідав дир. І. Базарко. Прихвних було кругло 70 осіб.

Найважливіше на черзі

Кожна окрема людина, кожна родина, кожне суспільство, кожна держава встановлює собі плян праці за чергою найважливіших потреб. Коли мова про сучасну ситуацію в Україні, то всі ми здаємо собі справу, що Україна переживає один із найстрахітливіших періодів у своїй тисячелітній історії. Бо йдеться там не тільки про режим терору і про рафіновану русифікацію, про цинічне забірвання про існування „суверенної“ УССР з „правом виступлення“ з Советського Союзу, але йдеться просто про намагання перетворити українську націю в аморфну масу безхребетних малоросів, яким „всьо равно“, якою мовою говорити та якій владі покорятися, щоб могли тільки сак-так вигідно жити і не голодувати. У цій страхітливій дійсності народився рух спротиву: він став ще одним доказом на правдивість найпершого закону соціології, що кожна акція спричинює реакцію. Рух спротиву в Україні став для нас чудом — хто з-посеред найбільших оптимістів міг ще 20 років тому сподіватися, що виринуть Морози, Дзюби, Караванські, Світличні, Лук'яненко і десятки та сотні інших відважних світлич мужів і жінок, які матимуть відвагу протиставитися режимові, наставленому на переведення в Україні національного геноциду!

Існують у вільному українському суспільстві різні думки на тему ширини і глибини руху спротиву в Україні. Найавторитетнішими у цьому є ті недавні ще советські громадяни, які різними способами опинилися на Заході: одні з них, що переїхали по черзі з Ізраїлю до ЗСА чи Західної Європи, другі „видворені“, або й такі, які чудом врятувалися, втекли відтілі чи залишилися на Заході, прибувши сюди на відвідини, лікування, чи шляхом виними науковців. І ось всі вони — різної національності й різних світоглядів — як Плюц, д-р Штерн, генерал Петро Григоренко, Альмарих чи група росіян із Солженіциним у провіді — заєдно й одногласно твердять, що советська влада провалиться. Комунізм, як державна система, що зцентралізувала продукцію і розподіл, давно збанкрутувався, коли за 60 років існування СССР мусить щороку купувати вельетенські запаси збіжжя у капіталістичних країнах, щоб рятувати своє населення від голоду. Сьогодні вже не тільки Солженіцини твердять, що влада большевиків давно заламалася би, як би не підтримував її Захід своєю торгівлею і постачанням всього того, що скріплює советську мілітарну потугу. Не треба теж уже заяв усіх отих недавніх советських громадян, щоб знати, що провал большевицької влади прийде з-середини — може під поштовхом з-зовні, але напевно в наслідок шораз більшого, посилення і кришчання руху спротиву, якого не вадється здавити і знівельовати нікими репресіями просто тому, що — кожна акція спричинює реакцію.

Логічно — нашим найпершим завданням є давати всіляку підтримку українському рухові спротиву. Самі тамошині найвідважніші одиниці — і ті, які продісталися на Захід і ті, що терплять у кайдатах — єдностайно кажуть: кричати, підтримуйте наші ідеї, поширюйте вістки про нас, підтримуйте у широкому світі славу про рух спротиву в Україні! Очевидно, тамошині борці за свої, національні і людські права, покликуються на советську конституцію — ми, вільні українці, не визнаємо тієї конституції, — ми вимагаємо не тільки людських прав, але й державницької свободи для України. Але ми не тауємо наших земляків за способи, якими вони борються — бо вони, а не ми, авторитетні у виборі шляхів своєї боротьби. Мусимо тільки освідомити собі: найпершою найважливішою справою, яка стоїть на списку завдань української вільної громади, є — давати всяку можливу підтримку рухові спротиву в Україні!

ЗАЯВА

Генерала Петра Григоренка на пресконференції, Бонн, 5.5 1978 р.

„Мені переказали, що німецька газета „Більд“ в одній з кореспонденцій назвала мене російським генералом, який змагається за визволення Росії. Це примушує мене зробити таку заяву:

1. Я ніколи не був російським генералом. Я був советським генералом.
2. За національністю я українець. Як всякий патріот я гаряче люблю свою батьківщину — Україну — і свій нарід — український і вважаю себе зобов'язаним віддавати свої сили, поперш за все, йому — моєму народові.
3. Проходячи службу в советській армії і живучи (додатково) в Москві, я зріднявся зі всіма підсоветськими народами, полюбив їх і разом з кращими синами цих народів приймав участь в боротьбі за права людини в СРСР і разом з ними терпів жорстокі репресії. І я не можу зрадити моїх друзів.

Ген. Петро Григоренко
Відаючи сили і життя моєму народові я одночасно буду борюватися за свободу і національний суверенітет всіх інших народів СРСР.

Дякую за увагу

„Вісті УЗО“

Появилася друге число „Вістей У З О“ — Українських Злучених Організацій Клівленду, Відділу УККА. Це — Золотий Ювілей УЗО, бо вони були засновані у 1928 році. На 2-й сторінці — світлина Якова Волянського — організатора і першого голови УЗО. Це число „Вістей УЗО“ видано коштом підприємства комп'ютерської обслуги, власником якої є п. Василь Ліщинський. Число „Вістей УЗО“ ч.2 має 10 сторінок друку.

ЗВЕРНЕННЯ УККА

У СПРАВІ ФОНДУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Зближаються дні 3-го Світового Конгресу Вільних Українців, що відбудеться в дні 23-26-го листопада 1978 р. в Нью Йорку. Це накладас на нас поважні обов'язки, бо ж від наших старань та від нашої гостинності, у великій мірі залежатиме, в якій атмосфері буде відбуватися Конгрес, його наради, конференції та зустрічі. Бажаємо кожного з нас с, щоб 3-й Світовий Конгрес Вільних Українців пройшов з повним успіхом.

1-й Конгрес, що відбувся в тиждень від 12-19-го листопада 1967 р. в Нью Йорку, мав подивудігнну підтримку всієї української спільноти у вільному світі. Цей Конгрес перейшов до української історії як надзвичайно успішний, бо його зіхував дух єдності і солідарності. На цей Конгрес наша громада виявила велику жертвенність, бо до жовтня 1967 р. вплатила дол. 51,746.41. Це було більше ніж плянована максимальна сума дол. 50,000.00.

Всі ми повинні дружньо співпрацювати, щоб 3-й Конгрес був найкращим відзначенням шестидесятиріччя Великої Української Національної Революції, що принесла нам Українську Самостійну Соборну Державу.

Звертаємося до Вас з гарячим закликом: ДОПОМОЖІТЬ НАМ ВИКОНАТИ ЦЮ ІСТОРИЧНУ МІСІЮ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ! ДОПОМОЖІТЬ ПІДГОТОВЧОМУ КОМІТЕТОВІ СКВУ ВІВ'ЯЗАТИСЯ ЯКНАЙКРАЩЕ ІЗ СВОЇХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ДЛЯ ДОБРА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

Збіркою цих фондів займається в ЗСА УККА — Фінансова Комісія СКВУ. Згідно із постановою Підготовчого Комітету, ми маємо зібрати суму 50 тисяч доларів, найпізніше до 30-го жовтня 1978 р.

Прохаємо всіх, кому дорога справа успішного переведення 3-го СКВУ, надіслати свої пожертви із зазначенням — на ФОНД СКВУ — на адресу: Ukrainian Congress Committee of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003.

СКВУ є ділом українців цілого світу і тому всі спільно мусимо причинитися до його успіху.

Ми повинні заманіфестувати єдність української спільноти у вільному світі та її солідарність з нескореною Україною — землею наших батьків.

Хто ж допоможе в переведенні цього діла, як не Ви своєю пожертвою.

Пожертви можна відігати на звітномленні Федерального Податку — Internal Revenue Service — T:EP:EO:R:4-EBL.

ЗА ЕКЗКУТИВУ УККА:

Лев Добрянський — президент
Іван Олексин — екз. заст. президента
Іван Базарко, — адм. директор УККА

ЗА ФІНАНСОВУ КОМІСІЮ СКВУ

Богдан Гнатюк — голова
Іван Скочилас — секретар

Ігнат Білинський — секретар
Едвард Попіль — секретар
Уляна Дячук — касир

ЗАКЛИК

ІЕРАРХІЇ УКЦЕРКВИ В ЗСА В СПРАВІ ЗБІРКИ НА СКВУ

Слава Ісусу Христу!

До Високореподобних і Всечесних Отців і Вірних філадельфійської Митрополії

Високореподобні, Всечесні Отці та Дорогі в Христі Браття й Сестри!

У дні 23-26 листопада 1978 року, відбудеться в Нью Йорку Третій з черги Світовий Конгрес Вільних Українців. Це має бути велика маніфестація живучості української громади у вільному світі.

Перший Світовий Конгрес Вільних Українців відбувся в листопаді 1967 року в Нью Йорку. Тоді встановлено Секретаріат СКВУ, який проводить корисну й потрібну працю для добра українського народу.

Важливішими завданнями Секретаріату є:

Ширити правду про визвольні змагання українського народу, допомагати й стимулювати всіма доцільними засобами боротьбу народу за релігійну свободу, за волю, права людини й державну незалежність України; домагатися здійснення прав українського народу, згідно з Універсальною Декларацією Прав Людини.

Об'єднувати всіх українців у вільному світі й координувати працю крайових громадських централей для спільного добра нашого народу; допомагати нашому народові зберігати українську духовність у вільному світі, сприяти плеканню української культури й традицій; зокрема доцільними заходами обороняти нарід в Україні, що його жорстоко переслідують окупанти за релігійні й національні переконання.

Всю цю працю проводить Секретаріат завдяки жертвенності української громади у вільному світі.

Для успішності праці Секретаріату необхідна підтримка нашого громадянства, бо доля українського народу залежить не від посторонніх чинників, але від нас самих, від нашої єдності і

активності. У службі для народу немає відпочинку, нема затримки, бо це шляхетний зміст життя людини, що дає задоволення, повноту життя й сповнення Божої заповіді любови ближнього.

Секретаріат СКВУ — по черзі крайову громадську централю Український Конгресовий Комітет Америки — робить заходи, щоб у Конгресі ЗСА перевести ухвалу з домаганням про відновлення Христової Церкви в Україні та свободу віровизнання, щоб в цей спосіб допомогти народові в Україні в час, коли ворожа влада тотально нищить церкву й переслідують Христову Церкву. Зокрема обов'язком всіх українців у вільному світі є допомогти тим шляхетним заходам наших громадських централей. Бо хто допоможе, як не ми, що вітаємося вільним життям?

Тому ми поручаємо Високореподобним і Всечесним Отцям заохотити вірних до щедрих пожертв на цілі Світового Конгресу Вільних Українців. У тій цілі розсилаємо збірку конвертів, які належить роздати вірним через місцевих відпоручників УККА, а зглядно поставити конверти у притворі церкви, щоб усі могли взяти участь у цій благородній справі. Слід зібрати ці конверти при виході з церкви і прислати до свого Ординаріату. Прохаємо Всечесне Духовенство і всіх вірних про співпрацю.

З найкращими побажаннями залишаємося

Широ віддані в Христі

Йосиф
Митрополит
Філадельфійський Архископ

Ярослав
Єпископ
Єпарх Чикагський

Василь
Єпископ
Єпарх Стемфордський

ЗАКЛИК ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНС:

Саме тепер завершується підготовка до переважливій події однаково, як для українців в діаспорі, так і для їхніх братів і сестер в поневоленій Україні, до ТРЕТЬОГО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ, що має відбутися в Нью Йорку в дні 23-26-го листопада цього 1978-го року.

Світовий Конгрес Вільних Українців, ця найвища репрезентація українських поселенців у вільному світі, має два головні завдання: мобілізувати всі наші сили і ресурси на допомогу нашому поневоленому, але нескореному народові на рідній землі в його нерівній і затяжній боротьбі вже не тільки за волю і незалежність та найбільш елементарні людські і національні права, але й за саме самозбереження перед запланованою і здійснюваною ворогом-окупантом загрозою, та зберегти наш рід у вільних країнах світу, щоб цю справу продовжував.

Президія Світового Конгресу Вільних Українців і наші крайові репрезентації, Український Конгресовий Комітет Америки та Комітет Українців Канади, в підготові до цієї найважливішої тепер події — Третього Світового Конгресу Вільних Українців, звернулися окремими закликами в справі фінансової допомоги для відпоручного переведення цього Конгресу. Збіркою акція вже почалася і триватиме до кінця жовтня ц. р. Ми, Головний

Уряд Українського Народного Союзу, зібрані на своїх надзвичайних нарадах в дні 8-9-го вересня на Союзівці, звертаємося до всіх наших членів в ЗСА і Канаді з гарячим закликом негайно і щедро відгукнутися на заклики Президії СКВУ та наших крайових централей, УККА і КУК. Наші Брати і Сестри на рідній землі в найбільш невідрадних обставинах приносять найвищу жертву, бо жертву не тільки свого майна, але й волі та життя, щоб нашому роду не було переводу. Ніхто не очікує і не вимагає такої жертви від нас, але ми були б негідні називати себе українцями, якщо відмовилися боюай від щедрої грошової пожертви на ті великі і благородні цілі, що їх ставить перед собою наш Світовий Конгрес Вільних Українців.

Члени Українського Народного Союзу за всю вже майже 85-літню історію цієї нашої Української Заморської Твердині завжди давали приклад „жертвенності на народні цілі. Повторімо цей приклад і тепер своїми щедрими пожертвами на цілі СКВУ! Щоб нашому роду не було переводу!

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Союзівка, 9-го вересня 1978.

З ЛИСТІВ ДО ЦЕНТРАЛІ УККА

Справа участі у СКВУ III

„Хочу порушити справу делегатів на СКВУ. Цю справу обговорювано на останньому засіданні Окружного Комітету Відділів УККА округи Олбани, Н. Й. Ми доповідали з часописів, що Центральна УККА має призначити певну кількість делегатів на Світовий Конгрес Вільних Українців

і що більші Відділи УККА будуть там репрезентовані своїми делегатами. Наш район, в якому працює Окружний Комітет УККА, складається з 5-ох громад: Амстердам, Ковгоз, Гадсон, Трой і Вотервілт. Він досить чисельний і своєю працею не поступається великим українським громадам. Бо ж одна мала громада Вотервілт, як це проголошено у „Свободі“, складала більше на Фонд СКВУ, як інші великі й заслужені громади. Проте нашого Окружного Комітету не враховано до тих „заслужених громад“, що у достойності делегатів на СКВУ. Виходить, що існує на те, коли йдеться про заповнення збірко-

Р. Маселко, секретар

III СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

23-26 Листопада 1978 Нью Йорк,
ЗСА

В КОНЦЕРТІ ВІЗМУТЬ УЧАСТЬ:

Дівочий хор "Веснівка",
Торонто, Канада

Чоловічий хор "Гомін",
Манчестер, Велика Британія

Мішаний хор "Думка",
Нью Йорк, ЗСА

Павло Плішка,
Метрополітальна Опера,
Нью Йорк;

четвер, 23 листопада, 6.30 год.
вечора, Карнегі Голл

Дівочий хор "Веснівка" — Торонто, Канада, диригентка — Катка Зорич-Кондрацька

ДИРИГЕНТИ І СОЛІСТИ ХОРІВ НА КОНЦЕРТІ СКВУ

Семен Комірний —
диригент хору "Думка"

Ярослав Бабуняк, диригент
хору "Гомін"

Катка Зорич-Кондрацька,
диригентка хору
"Веснівка"

Павло Плішка — бас-
баритон — Метрополіталь-
ної Опери в Нью Йорку

Чоловічий хор "Гомін" Манчестер, Велика Британія,
диригент — Ярослав Бабуняк

Мішаний хор "Думка" з Нью Йорку, ЗСА, диригент —
Семен Комірний

Марта Кокольська-Мусяй-
чук — Міська опера в Нью
Йорку, солістка об'єднаних
хорів у пісні — молитви
"Владико неба і землі".

Андрій Добрянський, Ме-
трополітальна опера в Нью
Йорку, соліст "Думки".

Володимир Лушів, банду-
рист — соліст "Гомону" з
Лондону.

РОСІЙСЬКІ БІЛІ КРУКИ

Вже коли у польській паризькій "Культурі" з травня минулого року появилася "Декларація в українській справі", яку підписали також четверо росіян — Володимир Буковський, Наталя Горбаневська, Володимир Максимов і Віктор Некрасов, — то це була виняткова подія: бо хоча у тій декларації говорилося про "плебісцит", що ним український нарід мав би ще раз потвердити своє бажання мати самостійну державу (цей зворот про плебісцит нагадував приповідкову ложку лютю в бочці меду), проте така та декларація стверджувала потребу існування української самостійної держави на Сході Європи. За тією першою ластівкою прийшла наступна. Ігор Сінянін і Пйотр Болдирьов, два російські інтелектуали, проголосили заяву, в якій засуджують колоніальну російську імперію, як шкідливу для самого російського народу. Покликаючись на моральний принцип Солженіцина, що його треба стосувати у політиці, названі російські діячі таврують земляків "неділмівців", які утворюють добро Росії з "єдиною неподільною" російською імперією, що подала із збройованих зброєю чужонаціональних країн. Названі російські діячі покликаються на логіку в політичному розумінні: якщо російському народові признається право на самостійність і якщо в міжнародному житті признається право народів на самовизначення, то як можна відмовляти права на власну державність народам, які тепер перебувають в межах Советського Союзу?

Поява таких нових російських білих круків була заторкнена на останньому засіданні повної Екзекутиви УККА в дні 28 серпня ц. р. Не було ні одного — бо й не могло бути — голосу, щоб не приймати з вдовolenням до відома, що на тлі відомого всезагального російського неділимського думання і діяння виявляються вже чесні й розумні одиниці, які мають відвагу висловлюватися проти російського імперського колоніалізму, як проти догми, що її не вільно піддавати під сумнів ні одному російському патріоту. Так само всі привніли на тому засіданні Екзекутиви УККА погоджувалися, що варто і треба нав'язати контакт з такими російськими громадянами, які визнають за українцями право до державного самостійництва — чого не роблять росіяни від монархістів починаючи, через демократів типу покійних Милокова й Керенського до комуністів типу нинішніх кремлівських володарів. Але водночас правильно стверджувалося, що це власне тільки білі круки, які не мають ніякого значення і впливу в російському суспільстві. Історія взаємин українців з їх північними сусідами дала аж наліто багато причин до глибокого недовіря. Від Андрея Боголюбського, який 1169 року вогнем і мечем поруйнував Київ, через Петра І і Катерину II до Ульянова-Леніна, який проголосив право на самовизначення всіх народів, "вплоть до відделення" — і продовжував колоніальну політику царів, ціла ця історія не дає причини до теплого захоплення з приводу одного-другого російського чесного і розсудливого голосу. Честь їм і признання за їхню відвагу сказати таке розсудливе слово. І дай Боже, щоб ті їхні голоси не втопилися у морі неділимської ідії і ненависті до "іногородців" та щоб настав час, коли таких, як Сінянін і Болдирьов було стільки, що до них можна вже буде ставитися, як до політичних контрагентів.

Відношення росіян до проблеми незалежності народів Східної Європи, включених силою до російської імперії, це не тільки проблема українська. Це найважливіша і найбільш болюча проблема всіх тамошніх народів, і також тих, які тепер належать до так званих сателітських країн, які користуються дещо більшими правами і

свободами, як безпосередньо підлеглі Москві, проте також у найбільш сутніх справах мусять слухати Москви. Свідчить про те ось хоч би чергова першорядна стаття відомого польського письменника-поета і публіциста Юзефа Лободовського у числі 7/8 за 1978 рік паризької "Культури" п. з. "Націоналістичні вибрики", де він розправляє з єдиноміслимським часописом "Часовой", місячником у Брюсселі. У тому російському часописі названо "Континент", недавно заснований орган групи російських емігрантів і "видворених" з СССР, що той журнал тільки писаний російською мовою, але "перестав бути російським" — тільки тому, що там появилася заява з признанням Україні принципового права на самостійність. Лободовський доказує датами і фактами повну неграмотність різних авторів у тому брюссельському часописі.

Ця справа болить не тільки українців. Ось недавній емігрант з уярмленої Латвії Йосиф Гурвич проголосив у "Гомоні України" з 13-го вересня ц. р. обширного "Відкритого Листа до редактора "Континенту" Володимира Максимова, захидаючи йому, що він — хоч і відхилився дещо від неділимської лінії всіх інших російських часописів, все ж промовчує проблему самостійництва поярмлених Москвою народів та не хоче містити немилых неділимських статей. Зокрема Йосиф Гурвич дуже правильно і розумно доломізує з тезою, що українці повинні плебісцитом доказати свої самостійницькі змагання. Автор вказує на масові маніфестації і демонстрації вільних українців, що зм'яють до державної самостійності своєї батьківщини і вєрять, що російські неділімці не знайдуть — коли б не свєли опити — навіть 25 українських людей, які хотіли би залишитися в рямцях СССР і що цього не хочуть ніякі інші неросійські народи. Ясно, що нема таких литовців, латшів ані естонців, які хотіли би приналежності до російської імперії і тільки повні анальфебети щодо знання історії народів Східної Європи, зокрема історії України, можуть говорити, що українцям треба ще одного, "плебісциту", наче би український нарід не перервав його вже кров'ю і жертвами не сотень тисяч, а мільйонів своїх людей, які винищені руками російських імперіалістів тільки за те, що вони — українці, які не хочуть покорятися Москві.

Висновок ще раз: добре, що появилася вже російські білі круки, які виступають проти дотепер недоторкальної російської догми про неділимськість російської імперії і побажаємо росіянам та всім не-росіянам, щоб число тих білих круків шораз зростало.

Очевидно, що вістка, наче би УККА дав будь-які гроші на будь-яке російське видання — з ґрунту невірна.

Пйотр Болдирьов, нар. 1936 р. у Ленінграді, прогнанний зі школи у своєму 17-му році життя за критикання комунізму. Перевів 2 роки у Військово-Механічному Інституті і служив два і пів року в червоній армії. Студював у ленінградському університеті історію і філософію і працював впродовж 5-ох років у дослідному Топографічному Інституті. Але не дозволили йому скласти іспит на ступінь доктора філософії та заборонили вчителювати. Дозволили на емігрування до ЗСА у 1976 році.

Ігор Сінянін, нар. 1937 у Ленінграді, студював у Військово-Топографічному Інституті історію і право, цікавився мистецтвом. Заснував у Ленінграді гурток "Петербургські Вєтресі", за що був арештований. У в'язниці тримали його в ізоляції, а після звільнення заборонили дістати будь-яку працю. У 1976 р. дозволили емігрувати. Його статті появилася в різномовних журналах на Заході.

ВИКАЗ ВПЛАТ НА СКВУ 1/8/78 - 31/8/78

Вплати на Фонд СКВУ, які вплинули до канцелярії УККА від 1/1 до 31/7/78 були проголошені в "Конгресових Вістях" ч. 30 за місяць серпень.

Виділи УККА зібрани на листи:

Філадельфія, Пен.	дол. 523.65	хетони
Елмайра, Н.Й.	220.00	
Омага, Небр.	50.00	хетони
Джерзі Сіті, Н.Дж.	152.00	
Амстердам, Н.Й.	145.00	
Бінгемтон, Н.Й.	144.00	
Саммервілл / Укр. Громада/	94.00	
Флінт, Міч.	80.00	
Янгстаун, Ог.	68.00	
Апеквіппа, Пен.	50.00	хетони
	20.00	хетони

БЕЗПОСЕРЕДНІ ВПЛАТИ ДО КАНЦЕЛЯРІЇ У ККА

дол. 150.00	адв. Крії Волошин — Вашингтон, Д.К.
дол. 50.00	Др. Іван Книш — Бруклін, Н.Й.
дол. 30.00	Др. Валентина і Олександр Калиник — Нью Йорк, Н.Й.
дол. 25.00	І. Вєрбовський-Квінц, Н.Й., Д. Граб-Лонг Аленд Сіті, Н.Й. І. Кокур-Лашір, Міч., д-р Ю. Кишакевич-Пітсбург, Пен., В. Мєрешак, П. М. Максимонько-Альганквін, Іл., д-р О. Орижкович-Бруклін, Н.Й., І. Павлік-Твін Лейко, Віск., С. Павлів-Лейк-вуд, Н.Дж., С. Тищенко-Наск, Н.Й., У. Целевич-Едісон, Іл.
дол. 20.00	М. Москва, П. Скремєта.
дол. 15.00	Американці за Визволення Понєволенних Націй- Укр. нський Відділ, О. Ган, І. Калмук, І. Лобів, К. Філіпович.
дол. 10.00	Б. Держко, М. Елїз, П. Гут, Л. Галащенко, І. Колін, Д. Кузьмович, Б. і О. Луцькі, І. Левіцька, І. Масний, І. Новак, І. Пахолок, П. Пасєцький, П. і А. Присяжнюк, І. Руденський, О. І. Ткачук.
дол. 5.00	Й. Багдай, А. Вшивана, Я. Купчинський, О. Кмічикевич, Р. Кузик, Т. Лехман, В. Остапак, О. Рожновський, Е. Савицький.
дол. 1.00	П. Лемєха

Розрахунок із збірки на Фонд СКВУ (обіжник Централі)

До
Хвальних Управ
Відділів УККА

Справа: Розчислення із
збірки на Фонд СКВУ в
1978 р.

Вельмишановні!

Для забезпечення фінан-
сів на діяльність нашої
світової громадської
централі — Світового
Конгресу Вільних Україн-
ців, була проголошена в

місяці травні збіркова
акція. В тій цілі ми
переслали Вам збіркові
листи і жетони на початку
місяця травня.

На сьогодні тільки мала
кількість наших Відділів
переслала збіркові листи і
зібрані гроші до канцелярії
УККА.

Канцелярія УККА зобо-
в'язалася підготувати
окремий виказ жертво-

давців на Фонд СКВУ і
проголошувати його
щодня в нашій пресі.
Такий виказ жертводавців
заохотить тих, які ще в
цьому році не зложили
пожертви на Фонд СКВУ.

Підготовка III Конгресу
СКВУ, що відбудеться в
Нью Йорку в дні 23-26
листопада ц. р. вимагає
багато фондів. Ті фонди ми
мусимо пошукати між
нашою громадою. Тому,

якщо Ви досі не перевели ще
збіркової акції, зробіть це
негайно.

Не зважаючи на вакацій-
ний час, дуже просимо піти
назустріч нашому прохан-
ню і як найскоріше
переслати розчислення із
переведеної збіркової акції.

Прийміть вислови моєї
правдивої до Вас пошани
Іван Базарко
Адміністративний
Директор